Agatha Christie

Incredibilul Jaf

Capitolul I

În timp ce majordomul servea sufleul, lordul Mayfield se înclină spre dreapta sa, către vecina de masă, Lady Julia Carrington, într-o manieră confidențială. Bine-cunoscut drept un amfitrion perfect, lordul Mayfield ținea să se ridice la înălțimea reputației sale. Deşi încă celibatar, era renumit printre doamne pentru şarmul lui.

Lady Julia Carrington era o brunetă de patruzeci de ani, înaltă şi plină de viață. Era foarte slabă, dar frumoasă încă. Mai ales mâinile şi picioarele erau deosebit de elegante. Maniera ei de a fi, directă şi fără astâmpăr, era aceea a unei femei care îşi trăieşte viața în surescitare continuă.

Aproximativ în partea opusă a mesei rotunde stătea soțul ei, general-comandor Sir George Carrington. Comandorul îşi începuse cariera în marină şi încă mai păstra ceva din aerul acela proaspăt şi uşor fanfaron al unui fost ofițer al acestei arme. Râdea şi flecărea cu frumoasa doamnă Vanderlyn, care şedea de cealaltă parte a gazdei.

Doamna Vanderlyn era o blondă extrem de frumoasă. Vocea ei avea o vagă urmă de accent american, suficient de nuanțat, cât să fie plăcut, dar fără să fie exagerat.

De partea cealaltă a lui Sir George Carrington era doamna Macatta, membră a parlamentului, o autoritate în materie de protecția

Agatha Christie

Incredibilul Jaf

Capitolul I

În timp ce majordomul servea sufleul, lordul Mayfield se înclină spre dreapta sa, către vecina de masă, Lady Julia Carrington, într-o manieră confidenţială. Bine-cunoscut drept un amfitrion perfect, lordul Mayfield ţinea să se ridice la înălţimea reputaţiei sale. Deşi încă celibatar, era renumit printre doamne pentru şarmul lui.

Lady Julia Carrington era o brunetă de patruzeci de ani, înaltă şi plină de viaţă. Era foarte slabă, dar frumoasă încă. Mai ales mâinile şi picioarele erau deosebit de elegante. Maniera ei de a fi, directă şi fără astâmpăr, era aceea a unei femei care îşi trăieşte viaţa în surescitare continuă.

Aproximativ în partea opusă a mesei rotunde stătea soţul ei, general-comandor Sir George Carrington. Comandorul îşi începuse cariera în marină şi încă mai păstra ceva din aerul acela proaspăt şi uşor fanfaron al unui fost ofiţer al acestei arme. Râdea şi flecărea cu frumoasa doamnă Vanderlyn, care şedea de cealaltă parte a gazdei.

Doamna Vanderlyn era o blondă extrem de frumoasă. Vocea ei avea o vagă urmă de accent american, suficient de nuanţat, cât să fie plăcut, dar fără să fie exagerat.

De partea cealaltă a lui Sir George Carrington era doamna Macatta, membră a parlamentului, o autoritate în materie de protecţia copilului şi a familiei. Doamna lătra propoziţiile în loc să le rostească şi avea un aspect fizic mai degrabă alarmant. De aceea nu e de mirare că generalul-comandor

o găsea pe vecina de masă din dreapta un partener de conversaţie mult mai plăcut.

Doamna Macatta, care vorbea întotdeauna despre chestiuni serioase, indiferent de situaţie, arunca fragmente de informaţie despre subiectele ei preferate de discuţie înspre vecinul din stânga sa, tânărul Reggie Carrington.

Reggie Carrington avea douăzeci şi unu de ani şi nu era deloc interesat de subiecte sociale, protecţia copilului, familie şi aici un alt subiect politic.

Din când în când mai rostea câte un „Ce îngrozitor!” şi „Sunt perfect de acord cu dumneavoastră”, cu mintea, evident, în altă parte. Domnul Carlisle, secretarul personal al lordului Mayfield, stătea între tânărul Reggie şi mama sa. Un tânăr palid, cu pince-nez şi cu un aer de înţelepciune rezervată, domnul Carlisle era oricând gata să intervină în discuţie ori de câte ori i se oferea ocazia. Observând că Reggie Carrington se străduia să-şi înăbuşe un căscat, se aplecă peste masă, înspre doamna Macatta, punându-i, cu abilitate, o întrebare despre proiectul ei, „Fitness pentru copii”.

În jurul mesei, mişcându-se în linişte, în lumina chihlimbarie, blândă, un majordom şi doi valeţi serveau felurile de mâncare şi umpleau paharele de vin. Lordul Mayfield, se ştia, plătea un salariu frumuşel bucătarului său şi era mare cunoscător în materie de vinuri.

Masa era rotundă, dar se vedea clar cine e gazda. Acolo unde stătea lordul Mayfield era, neîndoielnic, şi capul mesei. Lordul era un bărbat masiv; cu umeri laţi, cu păr argintiu şi des, un nas mare, drept şi o bărbie uşor proeminentă. Era genul de faţă care se preta uşor la caricatură. Ca şi Sir Charles McLaughlin, lordul Mayfield îmbinase cariera politică cu cea de şef al unei mari firme de inginerie. El însuşi era un inginer de primă mână. Primise în anul precedent rangul de nobil şi în acelaşi timp fusese numit ministru al Armamentului, un minister nou înfiinţat.

Desertul a fost adus la masă. Lichiorul făcuse deja turul mesei. Surprinzând privirea doamnei Vanderlyn, Lady Julia se ridică de la masă. Cele trei femei părăsiră camera.

Lichiorul mai făcu încă o dată înconjurul mesei, iar lordul Mayfield începu o conversaţie lejeră, despre fazani. Conversaţia se continuă timp de câteva minute, apoi Sir George spuse:

— Reggie, băiete, bănuiesc că eşti dornic să li te alături doamnelor în salon. Lordul Mayfield nu are nimic împotrivă.

Băiatul pricepu repede aluzia.

— Vă mulţumesc, Lord Mayfield, aşa am să fac.

— Dacă nu vă deranjează, Lord Mayfield – am ceva memorandumuri şi alte treburi care mă aşteaptă, murmură şi domnul Carlisle.

Lordul Mayfield încuviinţă şi cei doi tineri părăsiră şi ei încăperea. Servitorii se retraseseră cu ceva timp înainte. Acum, ministrul Armamentului şi şeful forţelor aeriene rămaseră singuri.

După câteva minute, Carrington spuse:

— Ei bine, e în regulă?

— Absolut! Nu există nimic, în oricare dintre ţările Europei, care să se poată atinge de acest nou bombardier.

— Se învârt în cercuri în jurul lui, nu-i aşa? Exact cum mă gândeam.

— Supremaţia aerului, spuse lordul Mayfield, hotărât.

Sir George Carrington suspină adânc.

— Era şi timpul! Ştii, Charles, am trecut printr-o perioadă foarte sensibilă. Toată Europa stătea pe o grămadă de praf de puşcă. Şi nu eram pregătiţi, fir-ar să fie! Am scăpat ieftin, dar era cât pe ce. Şi încă nu am depăşit momentul, oricât de mult am pune noi accentul pe construcţie.

— Orice ai zice, Charles, mormăi lordul Mayfield, există şi avantaje în a porni mai târziu ca alţii. Mai tot ce se găseşte pe piaţa europeană este depăşit deja – şi sunt mulţi foarte aproape de faliment.

— Nu cred că asta înseamnă ceva, răspunse Sir George întunecat. Toată ziua se aude peste tot că naţiunea asta sau ailaltă e falimentară! Dar lumea merge mai departe, ca şi până acum. Ştii, finanţele astea sunt un adevărat mister pentru mine.

Ochii lordului Mayfield străluciră pentru o secundă. Sir George Carrington jucase întotdeauna rolul acesta, de modă veche, al „bătrânului şi onestului lup de mare”…Unii spuneau că era doar o poză deliberat asumată.

Schimbând subiectul, Carrington spuse într-o manieră uşor prea relaxată:

— Frumoasă femeie, doamna Vanderlyn, nu?

— Te întrebi ce caută aici? Replică lordul Mayfield, cu o privire amuzată.

Carrington păru uşor confuz.

— Deloc, chiar deloc.

— Ba da, la asta te gândeai! George, nu încerca să mă duci. Încercai să-ţi dai seama, oarecum consternat, dacă nu cumva i-am căzut eu în plasă.

— Recunosc că mi s-a părut puţin cam ciudat că a fost chemată aici – cu atât mai mult în weekendul acesta, rosti Carrington încet.

Lordul dădu din cap a înţeles.

— Acolo unde se împute hoitul, sunt şi vulturii adunaţi. Hoit cu siguranţă avem, iar doamna Vanderlyn poate fi descrisă drept Vulturul nr. 1.

Generalul-comandor răspunse cu duritate:

— Ştii ceva despre această doamnă Vanderlyn?

Lordul Mayfield crestă capătul trabucului, îl aprinse cu precizie şi, dându-şi capul pe spate, lăsă vorbele să curgă cu chibzuinţă.

— Ce ştiu despre doamna Vanderlyn? Ştiu că este cetăţean american. Ştiu că a avut trei soţi, unul italian, unul german şi ultimul, rus şi, în consecinţă, a ştiut cum să-şi pună la lucru ceea ce s-ar numi „contacte” în toate cele trei ţări. Ştiu că reuşeşte să-şi cumpere cele mai scumpe haine şi să

trăiască pe picior mare, şi mai ştiu că sunt anumite incertitudini cu privire la sursele ei de venit care îi permit să trăiască astfel.

Rânjind, Sir George Carrington, murmură:

— Văd că spionii tăi au fost ocupaţi, Charles.

— Şi mai ştiu că, urmă lordul Mayfield, pe lângă această frumuseţe deosebit de seducătoare, doamna Vanderlyn se pricepe să asculte, şi afişează un interes fascinant pentru ceea ce noi numim, pe larg, „afaceri”…Adică un anume domn îi poate povesti câte în lună şi în stele despre slujba lui şi este făcut să se simtă deosebit de interesant pentru această doamnă! Fel de fel de ofiţeraşi care s-au dat puţin cam tare peste cap să îi pară interesanţi doamnei şi-au văzut carierele distruse. I-au spus doamnei Vanderlyn ceva mai mult decât ar fi trebuit. Mai toţi prietenii doamnei sunt în serviciile secrete, dar, iarna trecută, era pornită la vânătoare în apropierea celei mai mari companii de armament din ţară şi şi-a format varii legături nu tocmai ortodoxe. Adică, mai pe scurt, doamna Vanderlyn este foarte folositoare – lordul descrise în aer, cu trabucul, un cerc de fum – poate ar fi mai bine să nu spunem cui! Să zicem mai bine unei anume puteri europene, şi poate chiar mai multor puteri europene.

Carrington trase adânc aer în piept.

— Îmi iei o mare piatră de pe inimă, Charles.

— Ce credeai, că am picat în mrejele sirenei? Dragul meu George! Doamna Vanderlyn are o manieră de abordare puţin cam prea evidentă ca să mai prindă la un câine bătrân şi trecut prin viaţă ca mine. Plus de asta, nici doamna nu mai este atât de tânără cum era cândva. Poate că băieţii tăi de escadrilă nu observă, dar eu am cincizeci şi şase de ani, bătrâne. Probabil că peste vreo patru ani am să bântui cercurile de debutante, ca un moşneag nesuferit ce am să mă aflu.

— Am fost un prost, spuse Carrington, pe un ton de scuză, şi totuşi mi se părea puţin dubios…

— Ţi s-a părut dubios să o vezi aici, într-o reuniune de familie destul de intimă, exact în momentul în care noi doi eram pe punctul de a avea o întrevedere neoficială, ca să discutăm despre o descoperire care ar putea revoluţiona întreaga problemă a defensivei aeriene?

Sir George Carrington încuviinţă.

Lordul Mayfield zâmbi şi spuse:

— Păi, despre asta este vorba. Asta e momeala.

— Momeala?

— Vezi tu, George, ca să folosesc o replică din filme, n-o avem pe femeie cu nimic „la mână”…Şi vrem ceva! Până acum a scăpat basma curată cu mai multe decât s-ar fi cuvenit. Dar a fost precaută, al naibii de precaută. Am ştiut de la bun început ce punea la cale, dar n-am avut nici o dovadă concretă. Trebuie s-o momim cu ceva de proporţii.

— Ceva de proporţii însemnând detaliile tehnice ale noului bombardier?

— Exact. Trebuie să fie suficient de important încât să o facă să-şi asume asemenea risc – să se dea de gol. Şi atunci – am prins-o!

Sir George mormăi ca pentru sine.

— Eh, acum asta e, spuse, îndrăznesc chiar să spun că e bine. Dar dacă nu muşcă momeala?

— Ar fi mare păcat, replică lordul Mayfield. Apoi adăugă: Dar eu cred că o să muşte… Se ridică în picioare. Mergem în salon, să ne alăturăm doamnelor? Nu se poate să o privăm pe soţia ta de partida de bridge.

Sir George mormăi morocănos:

— Juliei îi place cam prea tare jocul ăsta. Cheltuieşte ridicol de mult. I-am şi spus că nu îşi permite să arunce aşa cu banii. Necazul e că Julia s-a născut cu jocul în sânge. Înconjurând masa, pentru a i se alătura prietenului său, continuă: Sper să-ţi iasă pasienţa, Charles.

Capitolul 2

În salon conversaţia îşi pierdu vigoarea – şi nu numai o dată. În mod normal, doamna Vanderlyn era în dezavantaj

când era lăsată în compania persoanelor de acelaşi sex. Acea atitudine a ei de fermecătoare indulgenţă, care o făcea atât de plăcută în rândul bărbaţilor, nu reuşea, dintr-un motiv sau altul, să o apropie în acelaşi fel şi de femei. Lady Julia era cunoscută ca având maniere fie foarte bune, fie foarte proaste. În seara aceasta, n-o înghiţea pe doamna Vanderlyn şi era plictisită de doamna Macatta, şi ascundea sentimentele defel. Conversaţia tărăgăna şi ar fi încetat cu totul dacă n-ar fi fost doamna Macatta.

Macatta era o femeie condusă de un ţel în care credea. O catalogase de la bun început pe doamna Vanderlyn ca fiind un parazit inutil. Pe Lady Julia o curta pentru a-i câştiga interesul într-o campanie umanitară pe care avea s-o organizeze în curând. Lady Julia îi aruncă un răspuns vag, printre căscaturi, după care se retrase în sine. De ce nu mai apăreau Charles şi George? Cât de obositori erau bărbaţii aceştia! Comentariile ei deveniră cu atât mai lipsite de interes, cu cât era mai absorbită de propriile gânduri şi griji.

Când în sfârşit bărbaţii intrară în încăpere, le găsiră pe cele trei femei şezând în tăcere.

Lordul Mayfield gândea ca pentru sine: „Julia arată rău în seara aceasta. În ce hal de surescitare nervoasă a ajuns femeia asta”.

Dar, cu voce tare rosti:

— Ce ziceţi de un roberI, ei?

Lady Julia se înveseli de îndată. Trăia ca să joace cărţi. Reggie Carrington intră în cameră exact în acel moment şi anjară un joc în patru. Lady Julia, doamna Vanderlyn, Sir George şi tânărul Reggie se aşezară la masa de joc. Lordul Mayfield îşi însuşi misiunea de a o întreţine în conversaţie pe doamna Macatta.

După două partide, Sir George se uită ostentativ la ceasul de pe poliţa şemineului.

— Nu prea mai merită să mai începem unul, remarcă el.

Soţia lui părea iritată.

— E abia unsprezece fără un sfert. Mai jucăm unul scurt.

— Nu sunt niciodată scurte, draga mea, spuse Sir George cu amabilitate. Şi oricum, eu şi Charles avem de lucru.

Doamna Vanderlyn interveni domol:

— Ce important sună! Presupun că voi, bărbaţii importanţi care ne conduc pe toţi, nu vă odihniţi niciodată ca lumea.

— Noi nu ne permitem o săptămână de lucru de patruzeci şi opt de ore, spuse Sir George.

Doamna Vanderlyn şopti:

— Ştiţi, mă simt cam ruşinată de mine, ca o americancă necoaptă ce mă aflu, dar sunt de-a dreptul entuziasmată când întâlnesc oameni care ţin în mâini destinele unei naţiuni. Bănuiesc că pentru dumneata, Sir George, asta reprezintă un punct de vedere oarecum simplificat.

— Draga mea doamnă Vanderlyn, n-aş putea spune niciodată despre dumneata că eşti nici necoaptă, şi nici simplistă.

Îi zâmbi, uitându-se în ochii ei. În vocea lui se vădea o urmă de ironie care femeii nu îi scăpă.

Aceasta se întoarse cu abilitate spre Reggie şi îi zâmbi dulce, privindu-l în ochi.

— Regret nespus că nu putem să continuăm parteneriatul nostru. Înfiorător de inteligentă mişcarea ta cu atuul.

Înroşindu-se tot de plăcere, Reggie mormăi:

— A fost doar niscaiva noroc care s-a întâmplat să iasă bine.

— Oh, nu, a fost o manevră isteaţă de deducţie. Ai dedus din pariu unde erau exact cărţile şi ai jucat în consecinţă. Eu consider că a fost magistral.

Lady Julia se ridică brusc de pe scaun.

„Femeia asta e unsă cu toate alifiile”, gândi ea cu dezgust.

Ochii i se îmblânziră când se opriră asupra fiului ei. El credea tot ce i se spunea. Ce patetic de tânăr şi mulţumit de sine părea! Cât de naiv putea să fie! Nu-i de mirare că trăieşte din nimic. A fost mult prea credul – adevărul este că este mult prea gingaş. George nu l-a înţeles niciodată.

Bărbaţii sunt atât de lipsiţi de compasiune când emit judecăţi. Uită că au fost şi ei tineri cândva. George a fost mult prea dur cu Reggie.

Doamna Macatta se ridică şi se rostiră cuvinte de rămas-bun.

Cele trei femei părăsiră încăperea. Lordul Mayfield îşi pregăti ceva de băut, după ce îl servi şi pe Sir George, apoi îşi ridică privirea când domnul Carlile îşi băgă capul pe uşă.

— Carlile, te rog, scoate dosarele şi toate celelalte documente. Planurile şi schiţele, de asemenea, te rog. Voi veni îndată cu domnul general. O să ieşim la o scurtă plimbare, nu, George, ce zici? Nu mai plouă.

Dând să se întoarcă, domnul Carlile aproape că se lovi de doamna Vanderlyn şi îndrugă ceva pe post de scuze. Ea se îndreptă înspre cei doi bărbaţi, şoptind:

— Cartea mea. Am citit ceva înainte de cină.

Reggie sări în picioare şi îi înmână o carte.

— Asta e? De pe canapea?

— A, da, îţi mulţumesc.

Îi zâmbi dulce, îi ură noapte bună din nou şi ieşi din încăpere.

Sir George deschisese una dintre ferestrele glisante ce dădeau spre grădină.

— Este foarte frumos afară, anunţă el. Foarte bună ideea ta cu plimbarea.

— În cazul acesta, noapte bună, domnule, rosti Reggie. Mă duc la culcare.

— Noapte bună, băiete, îi ură lordul Mayfield.

Reggie luă din bibliotecă un roman poliţist pe care îl începuse mai devreme şi părăsi camera.

Lordul Mayfield şi Sir George ieşiră pe terasă.

Era într-adevăr o noapte frumoasă, cu un cer curat, bătut de stele.

Sir George trase adânc în piept aerul tare.

— Ptiu, dar ştiu că femeia asta foloseşte parfum, nu glumă, remarcă el.

Lordul Mayfield începu să râdă.

— Oricum, nu-i un parfum ieftin. Ba, aş zice că este una dintre cele mai scumpe mărci de pe piaţă.

Sir George făcu o grimasă.

— Bănuiesc că ar trebui să fiu recunoscător.

— Să ştii că da. Eu cred că o femeie înecată în parfum ieftin este una dintre cele mai mari grozăvii cunoscute umanităţii.

Sir George ridică ochii înspre cer.

— E fantastic ce senin s-a făcut! În timpul cinei, am auzit ploaia bătând în rafale.

Cei doi bărbaţi începură să se plimbe.

Terasa se întindea de jur împrejurul casei. Dincolo de ea, terenul cobora uşor, lăsând vederii o privelişte magnifică asupra pădurilor din Sussex.

Sir George îşi aprinse un trabuc.

— Apropo de aliajul ăsta de metale… Începu el.

Discuţia deveni tehnică.

În timp ce se apropiau de capătul terasei, pentru a cincea oară, lordul Mayfield rosti, cu un oftat:

— Mda, bănuiesc că ar trebui să ne apucăm serios de treabă.

— Da, avem ceva de lucru până îi dăm drumul.

Cei doi bărbaţi se întoarseră şi lordul Mayfield scoase o exclamaţie de surpriză.

— Hopa! Ai văzut?

— Ce să văd? Întrebă Sir George.

— Mi s-a părut că am văzut pe cineva strecurându-se pe terasa de la fereastra biroului meu.

— Spui prostii, bătrâne. Eu n-am văzut nimic.

— Ei, eu am văzut… Sau, cel puţin aşa cred.

— Privirea îţi joacă feste. M-am uitat exact în direcţia aceea, spre terasă, şi nu am văzut nimic din ce spui. Nu prea îmi scapă multe – chiar dacă sunt nevoit să ţin ziarul departe de ochi ca să citesc.

Lordul Mayfield chicoti.

— Cred că am un avantaj asupra ta în cazul ăsta, George. Pot să citesc şi fară ochelari.

— Da, dar nu poţi întotdeauna să-l distingi pe colegul deputat care stă de cealaltă parte a Camerei. Sau o fi gestul acela al tău cu ridicatul monoclului unul de intimidare a adversarului?

Râzând, cei doi bărbaţi intrară în biroul lordului Mayfield, prin aceeaşi uşă dinspre terasă pe care o lăsaseră deschisă. Carlile era ocupat cu aranjarea unor documente într-un dosar de lângă seif.

Ridică privirea, urmărindu-i pe cei doi intrând.

— Hei, Carlile, e totul pregătit?

— Da, Lord Mayfield, toate documentele sunt pe birou.

Biroul în discuţie era o piesă masivă de mobilier, din mahon, plasată într-un colţ, lângă fereastră. Lordul se duse la birou şi începu să sorteze hârtiile aşezate deasupra.

— Frumoasă noapte, spuse Sir George.

Domnul Carlile încuviinţă.

— Da, într-adevăr. Este incredibil cum s-a înseninat după ploaie.

Punând dosarul la locul lui, Carlile întrebă:

— Mai aveţi nevoie de mine în seara aceasta, Lord Mayfield?

— Nu, nu cred, Carlile. Pun eu astea la locul lor. Bănuiesc că vom sta până târziu. Mai bine te duci la culcare.

— Vă mulţumesc. Noapte bună, Lord Mayfield. Noapte bună, Sir George.

— Noapte bună, Carlile.

Secretarul nu apucă să iasă din încăpere, că lordul se şi răsti la el:

— Ia stai puţin, Carlile. Ai uitat ce era mai important dintre toate documentele.

— Ce spuneţi, Lord Mayfield?

— Omule, planurile propriu-zise ale bombardierului.

Secretarul se holbă la el.

— Sunt chiar deasupra teancului de documente, domnule.

— Ba nu e adevărat.
— Dar tocmai le-am pus acolo.
— Uită-te singur.
Cu o expresie stupefiată pe faţă, tânărul se apropie de birou, venind lângă lordul Mayfield. Cu vădită nerăbdare, ministrul îi indică teancul de documente. Carlile se uită printre ele, expresia de stupoare de pe chipul lui adâncindu-se.
— Vezi, nu sunt acolo.
Secretarul începu să se bâlbâie.
— Dar… Dar e incredibil. Nici n-au trecut trei minute de când le-am pus acolo.
Lordul Mayfield rosti cu bunăvoinţă:
— Cred că te-ai înşelat; trebuie să fie încă în seif.
— Nu văd cum – sunt sigur că le-am pus acolo!
Lordul Mayfield îl dădu la o parte ca să se uite în seif. Sir George i se alătură. Nu le trebuiră decât vreo câteva momente ca să realizeze ca planurile bombardierului nu erau acolo.
Uluiţi şi şocaţi, cei trei bărbaţi mai trecură o dată prin hârtiile de pe birou.
— Dumnezeule, spuse lordul Mayfield. Au dispărut!
— Dar este imposibil! Exclamă domnul Carlile.
— Cine a intrat în camera asta? Se răsti ministrul la el, scos din fire.
— Nimeni, domnule. Absolut nimeni.
— Ascultă, Carlile, planurile acelea n-au intrat în pământ. Cineva le-a luat. A fost cumva doamna Vanderlyn aici?
— Doamna Vanderlyn? Oh, nu, domnule.
— Confirm, spuse Carrington. Adulmecă aerul. Am fi mirosit-o de îndată dacă ar fi fost ea. Parfumul acela.
— N-a fost nimeni aici, insistă Carlile. Nu pot să înţeleg ce s-a întâmplat.
— Ia ascultă, Carlile, spuse lordul Mayfield. Adună-te. Trebuie să-i dăm de capăt chestiei ăsteia. Eşti absolut sigur că planurile erau în seif?

— Absolut.
— Adică tu chiar le-ai văzut? Nu doar ai presupus că sunt împreună cu celelalte, nu-i aşa?
— Nu, nu, Lord Mayfield. Le-am văzut. Le-am pus deasupra celorlalte documente de pe birou.
— Şi zici că de atunci nu a intrat nimeni în camera asta. Ai ieşit cumva din cameră?
— Nu… Cel puţin… Adică da.
— Aha! Exclamă Sir George, abia acum ajungem undeva.
Lordul Mayfield spuse dur:
— Ce Dumnezeu… Când Carlile îl întrerupse.
— În mod normal, Lord Mayfield, nici nu mi-ar fi trecut prin minte, evident, să las deschisă uşa unei încăperi în care se află nesecurizate asemenea documente importante, dar când am auzit o femeie ţipând…
— O femeie ţipând! Interveni lordul Mayfield, surprins.
— Da, Lord Mayfield. M-a speriat mai mult decât pot descrie în cuvinte. Tocmai aşezam documentele pe birou când am auzit-o şi, fireşte, am alergat în hol să văd ce era.
— Cine ţipase?
— Camerista franţuzoaică a doamnei Vanderlyn. Stătea la jumătatea scărilor, albă la faţă, tulburată şi tremurând din tot corpul. A spus că a văzut o fantomă.
— A văzut o fantomă?
— Da, o femeie îmbrăcată toată în alb, care se mişca fără să scoată un sunet şi plutea prin aer.
— Ce poveste absurdă!
— Da, Lord Mayfield, asta i-am spus şi eu femeii. Îi era foarte ruşine. A fugit pe scări, în camera ei, şi eu m-am întors aici.
— Când exact a fost asta?
— Câteva minute, nu mai mult, înainte să veniţi dumneavostră şi Sir George.
— Şi… Cât timp ai zice că ai lipsit?
Secretarul cântări o clipă în minte.
— Două minute… Cel mult trei.

— Timp berechet, gemu lordul Mayfield. Brusc, îl apucă de braţ pe prietenul său. George, umbra pe care am văzut-o furişându-se dinspre fereastra mea. Asta era! De îndată ce Carlile a ieşit din cameră, s-a strecurat repede înăuntru, a pus mâna pe planuri şi a fugit.

— Mizerabilă treabă! Spuse Sir George. Apoi îl apucă el de braţ pe prietenul lui. Ascultă la mine, Charles, asta e treabă necurată. Ce naiba e de făcut?

Capitolul 3

— În orice caz, măcar încearcă, Charles.

Se întâmpla o jumătate de oră mai târziu. Cei doi bărbaţi erau în biroul lordului Mayfield, şi Sir George îşi folosea întregul arsenal de argumente pentru a-l convinge pe prietenul său să urmeze o anumită cale de acţiune. Lordul Mayfield, mai întâi total neconvins, începea să se obişnuiască încet, încet cu ideea.

Sir George continua să-l convingă:

— Nu fi aşa de îndărătnic, Charles, fir-ar să fie!

Lordul Mayfield rosti domol:

— De ce să târâm în afacerea asta un nesuferit de străin despre care nu ştim nimic?

— Se întâmplă că ştiu foarte multe despre el. Omul acela este o minune.

— Hm.

— Ascultă, Charles, e o şansă! În chestiunea asta este esenţial să păstrăm discreţia. Dacă răsuflă ceva…

— Când răsuflă ceva, vrei să spui!

— Nu neapărat. Acest domn, Hercule Poirot…

— Să înţeleg că o să vină aici şi o să scoată planurile din pălărie, ca un magician?

— O să afle adevărul. Şi noi asta şi vrem. Ascultă, Charles, îmi asum eu responsabilitatea pentru el.

Lordul Mayfield răspunse calm:

— Foarte bine, fie cum vrei tu, dar nu văd cum poate individul ăsta să…

Sir George ridică receptorul.

— Am să dau de el – chiar acum.
— Probabil că doarme.
— Se poate trezi. Fir-ar al naibii, Charles, doar n-ai s-o laşi pe femeia aia să scape basma curată.
— Vrei să spui, doamna Vanderlyn?
— Da. Doar nu te îndoieşti că ea este în spatele acestei afaceri?
— Nu, nu mă îndoiesc. A întors lucrurile în favoarea ei ca la carte. Nu-mi place deloc să recunosc că o femeie a fost mult prea deşteaptă pentru noi amândoi. E împotriva firii. Deşi e foarte adevărat. N-o să putem dovedi nimic împotriva ei, deşi amândoi ştim că ea a fost în spatele afacerii.
— Femeile sunt dracu' gol, spuse Carrington cu convingere.
— Să mă ia naiba dacă avem ceva cu care s-o incriminăm! N-avem decât să credem că ea a pus-o pe fată să ţipe şi că bărbatul de afară era complicele ei, dar drăcovenia e că nu avem cum să dovedim.
— Poate va reuşi Hercule Poirot.
Brusc, lordul Mayfield începu să râdă.
— Pentru Dumnezeu, George, credeam că eşti prea englez ca să-ţi pui încrederea într-un francez, oricât de inteligent ar fi el.
— Nici măcar nu-i francez, e belgian, replică Sir George, oarecum ruşinat.
— Bun, adu-ţi belgianul aici. Să-l vedem la lucru, cu inteligenţa lui cu tot. Pun pariu că nu poate descoperi mai mult decât putem noi.
Fără să-i replice, Sir George se întinse după telefon.
Capitolul 4
Clipind obosit, Hercule Poirot îşi întoarse capul când la unul, când la celălalt şi îşi înăbuşi cu delicateţe un căscat.
Era ora două şi jumătate dimineaţa. Fusese trezit din somn şi condus în grabă, prin noapte, într-un Rolls-Royce. Abia acum terminase de ascultat ceea ce aveau de spus cei doi bărbaţi.

— Acestea sunt faptele, domnule Poirot, spuse lordul Mayfield.

Se lăsă pe speteaza scaunului şi îşi fixă, tacticos, monoclul la ochi. Prin el, un ochi ager, de un albastru-deschis, îl privea atent pe Poirot. În afara evidentei agerimi, ochiul vădea un scepticism clar. Poirot aruncă o ocheadă înspre Sir George Carrington.

Aplecat înspre el, acest domn îl privea, cu speranţa întipărită pe faţă, aproape ca un copil.

Poirot răspunse încet:

— Da, am faptele. Camerista ţipă, secretarul se repede afară, anonimul care pândea intră în casă, planurile sunt pe birou, chiar deasupra, le apucă şi dispare. Faptele sunt mult prea convenabile.

Ceva în felul în care rostise aceste ultime cuvinte îl făcu pe lordul Mayfield să fie foarte atent la el. Îşi îndreptă spatele, monoclul îi căzu de la ochi. Era ca şi cum ceva se trezise în el, o vioiciune sporită.

— Ce-aţi spus, domnule Poirot?

— Am spus, Lord Mayfield, că faptele sunt foarte convenabile… Pentru hoţ. Apropo, sunteţi sigur că aţi văzut un bărbat?

Lordul scutură din cap.

— N-aş putea spune cu siguranţă. Era mai mult… O umbră. De fapt, aproape că nu eram convins că am văzut pe cineva, de-adevăratelea.

Poirot îşi îndreptă privirea spre general.

— Iar dumneavoastră, Sir George? Aţi putea să-mi confirmaţi dacă era bărbat sau femeie?

— Eu, unul, nu am văzut pe nimeni.

Poirot dădu gânditor din cap. Apoi, sări brusc în picioare şi se îndreptă spre birou.

— Vă asigur că planurile nu sunt acolo, spuse lordul Mayfield. Am căutat toţi trei printre hârtiile acelea de nu ştiu câte ori.

— Toţi trei? Vreţi să spuneţi că şi secretarul dumneavoastră?

— Da, Carlile.

Poirot se întoarse brusc.

— Spuneţi-mi, Lord Mayfield, ce document era deasupra, pe birou, când v-aţi uitat?

Mayfield se încruntă o clipă, în efortul de a-şi aminti.

— Să mă gândesc… Ah, da, era o schiţă de memorandum despre unele poziţii ale defensivei noastre aeriene.

Cu multă dexteritate, Poirot extrase de pe masă o hârtie şi i-o întinse lordului.

— Asta e, Lord Mayfield?

Lordul o luă şi îşi aruncă privirea peste ea.

— Da, asta e.

Poirot i-o arătă şi lui Carrington.

— Aţi observat hârtia asta pe birou?

Sir George o luă şi el, o ţinu departe de ochi, apoi îşi puse pince-nez-ul.

— Da, exact, asta e. M-am uitat şi eu printre hârtii, cu Carlile şi cu Mayfield. Hârtia asta era deasupra.

Poirot dădu din cap, meditativ. Aşează hârtia înapoi pe birou. Mayfield se uita la el oarecum contrariat.

— Dacă nu aveţi şi alte întrebări… Începu el.

— Dar evident că mai există întrebări. Carlile. Carlile este problema!

Lordul Mayfield se înroşi brusc.

— Domnule Poirot, vă asigur că domnul Carlile este deasupra oricăror suspiciuni. Mi-a fost secretar personal timp de nouă ani. Are acces la toate hârtiile mele personale şi, ţin să menţionez, ar fi putut oricând să facă nişte copii după planuri fără să se prindă careva.

— Vă înţeleg, spuse Poirot. Dacă el ar fi fost vinovatul, nu avea nici un motiv să pună la cale un asemenea jaf penibil.

— Mda, oricum, eu garantez pentru Carlile. Sunt sigur de el, zise lordul Mayfield.

— Carlile, interveni Carrington morocănos, este în regulă.

Poirot îşi întinse mâinile în lateral cu graţie.

— Şi această doamnă Vanderlyn – nu este în regulă?

— Doamna aceasta nu e în regulă deloc, vă spun eu, rosti Sir George.

Lordul Mayfield afirmă pe un ton ceva mai cumpătat:

— Domnule Poirot, tot ce vă putem spune este că activităţile doamnei Vanderlyn sunt… Ei bine… Arhicunoscute. Ministerul Afacerilor Externe vă poate da mai multe amănunte.

— Şi să înţeleg că în afacerea asta camerista e complicea stăpânei sale?

— N-am nici cea mai mică îndoială, spuse Sir George.

— Mie mi se pare o presupunere cât se poate de plauzibilă, rosti lordul Mayfield, ceva mai precaut.

Se aşternu tăcerea. Poirot oftă, rearanjând absent câte ceva pe o masă aflată în dreapta lui, apoi continuă:

— Să înţeleg că aceste hârtii reprezintă bani? Vreau să spun că aceste hârtii ar putea valora foarte mulţi bani gheaţă.

— În mâna cui trebuie… Da.

— Adică?

Sir George menţionă numele a două mari puteri europene.

Poirot încuviinţă.

— Să înţeleg că acest fapt ar fi cunoscut oricui, aşa e?

— Cu siguranţă, doamnei Vanderlyn.

— Aşadar, oricui?

— Da, bănuiesc că da.

— Deci oricine care are un pic de minte ar putea să-şi dea seama de valoarea acestor documente.

— Da, dar, domnule Poirot…

Lordul Mayfield arăta deconcertat.

Poirot ridică mâna.

— Nu fac decât să explorez toate posibilităţile.

Apoi, din senin, se ridică, păşi vioi peste fereastră şi începu să examineze cu o lanternă marginea gazonului de la capătul terasei.

Cei doi bărbaţi îl urmăreau cu interes.

Se întoarse, se aşează şi spuse:

— Spuneţi-mi, Lord Mayfield, nu aţi trimis pe nimeni în urmărirea acestui răufăcător din întuneric?

Lordul ridică din umeri.

— Putea foarte bine, de la capătul grădinii, să dispară pe drumul principal. Dacă-l mai şi aştepta o maşină, atunci ar fi dispărut cu atât mai repede…

— Dar aveţi poliţie… Agenţi rutieri…

Sir George îl întrerupse:

— Uitaţi, domnule Poirot, că nu ne putem permite acest gen de publicitate. Dacă se află că planurile au fost furate, un asemenea lucru ar dăuna extrem de tare partidului.

— Ah, da, făcu Poirot. Să nu uităm niciodată La Politique. Trebuie păstrată cea mai mare discreţie. Şi atunci aţi trimis după mine. Mda, bănuiesc că e mai simplu aşa.

— Aveţi speranţe că veţi reuşi, domnule Poirot?

Lordul Mayfield părea cam nesigur de reuşită.

Micul belgian ridică din umeri.

— Nu văd de ce nu. Nu este nevoie decât de judecată… De reflecţie. Făcu o mică pauză, apoi continuă: Acum aş dori să vorbesc cu domnul Carlile.

— Desigur, răspunse lordul, ridicându-se. L-am rugat să aştepte. E pe undeva, prin apropiere.

Lordul ieşi din cameră.

Poirot se uită la Sir George.

— Eh bien, spuse. Care e treaba cu omul acela de pe terasă?

— Dragul meu domn Poirot! Nu mă întrebaţi pe mine! Eu nu l-am văzut, deci nu-l pot descrie.

Poirot se aplecă înspre el.

— Aţi mai spus asta. Dar nu e chiar aşa, greşesc?

— Ce vreţi să spuneţi? Întrebă Sir George, cu asprime în voce.

— Cum să explic mai bine? Neîncrederea dumneavoastră e mult prea puternică.

Sir George începu să explice, apoi se opri.

— Exact! Făcu Poirot încurajator. Povestiţi-mi. Eraţi amândoi la capătul terasei. Lordul Mayfield a văzut o umbră strecurându-se dinspre fereastră şi traversând pajiştea. Dumneavoastră de ce nu aţi observat-o?

Carrington se holbă la el.

— Ai pus punctul pe „i”, domnule Poirot. De atunci, mă tot gândesc întruna. Vedeţi dumneavoastră, aş putea să jur că n-am văzut pe nimeni trecând prin această fereastră. M-am gândit că poate lordul Mayfield şi-a imaginat – poate s-a mişcat vreo creangă de copac, ceva de genul ăsta. Dar apoi, când ne-am întors şi am constatat că s-a comis un jaf, m-am gândit că poate lordul Mayfield a avut dreptate, trebuie să fi avut dreptate şi eu m-am înşelat. Şi totuşi…

Poirot zâmbi.

— Şi totuşi, în sinea dumneavoastră, credeţi în ceea ce aţi văzut cu ochii dumneavoastră, sau mai bine zis, ce n-aţi văzut.

— Da, domnule Poirot, exact aşa e.

Poirot îi zâmbi brusc.

— Foarte înţelept din partea dumneavoastră.

Sir George întrebă pe un ton sever:

— Nu ai găsit nici o urmă pe marginea terasei?

Poirot confirmă.

— Exact. Lordul Mayfield zice că a văzut o umbră. Apoi… Jaful, şi el devine sigur că asta a văzut, convins pe deplin! Nu e numai o închipuire – chiar l-a văzut. Numai că nu e aşa. Eu, unul, nu prea îmi bat capul cu urmele de paşi şi altele asemenea, însă această dovadă negativă înseamnă totuşi ceva. Nu există urme în iarbă. În seara aceasta a plouat mult. Dacă cineva ar fi traversat terasa şi apoi ar fi călcat în iarbă, s-ar fi văzut urme de paşi.

Sir George se holbă la el şi zise:

— Şi atunci… Atunci…

— Atunci, ne întoacem în casă. La oamenii din casă.

Poirot se întrerupse când uşa se deschise şi în încăpere intrară lordul Mayfield cu Carlile. Deşi încă palid şi îngrijorat, secretarul îşi mai venise în fire şi arăta ceva mai calm. Potrivindu-şi pince-nez-ul pe nas, se uită întrebător la Poirot.

— De cât timp eraţi în birou când aţi auzit ţipătul, monsieur?

Carlile se gândi o clipă.

— N-aş zice că mai mult de cinci, zece minute.

— Şi înainte de asta, nu au existat nici un fel de alte incidente?

— Nu.

— Am înţeles că petrecerea s-a ţinut într-o singură încăpere mai toată seara, corect?

— Da, în salon.

Poirot îşi consultă carneţelul.

— Sir George Carrington şi soţia. Doamna Macatta. Doamna Vanderlyn. Domnul Reggie Carrington. Lordul Mayfield şi dumneavoastră. Corect?

— Eu nu am stat în salon. Am stat aici şi am lucrat cea mai mare parte a serii.

Poirot se întoarse către lordul Mayfield.

— Cine a plecat primul la culcare?

— Lady Julia Carrington, cred. De fapt, cele trei doamne au plecat împreună.

— Apoi?

— Domnul Carlile a venit în salon şi i-am spus să pregătească documentele, iar eu şi Sir George urma să venim şi noi în câteva minute.

— Şi acela a fost momentul în care v-aţi decis să faceţi o plimbare pe terasă?

— Da.

— Aţi discutat ceva despre ce urma să lucraţi în birou, astfel încât să audă doamna Vanderlyn?

— Da, chestiunea a fost menţionată.

— Dar ea nu era în încăpere când i-aţi cerut domnului Carlile să pregătească documentele?

— Nu.

— Mă scuzaţi că vă întrerup, Lord Mayfield, interveni Carlile. După ce mi-aţi dat dispoziţiile, am dat peste ea în hol. Tocmai venea după o carte.

— Vrei să spui că ar fi ascultat ce am vorbit?

— Cred că este foarte posibil.

— S-a întors să ia o carte, cugetă Poirot. Aţi găsit cartea pe care o căuta?

— Da, Reggie i-a înmânat-o.

— Da, da, este ceea ce se numeşte vechea poantă – nu, pardon, vechea fentă – să te întorci după o carte. Se poate dovedi foarte utilă treaba aceasta!

— Vreţi să spuneţi că a făcut-o într-adins?

Poirot ridică din umeri.

— Şi după acest moment, dumneavoastră, domnilor, plecaţi la plimbare. Şi doamna Vanderiyn?

— A plecat cu cartea.

— Şi tânărul domn Reggie? A plecat şi el la culcare?

— Da.

— Iar domnul Carlile vine aici şi, la un moment dat, cam la cinci sau zece minute mai târziu, aude un ţipăt. Continuaţi, domnule Carlile. Aţi auzit un ţipăt şi aţi ieşit în hol. Ah, poate ar fi mai simplu dacă mi-aţi arăta dumneavoastră ce aţi făcut, pas cu pas.

Domnul Carlile se ridică, stânjenit.

— Aţi auzit un ţipăt, repetă Poirot, încercând să-l ajute.

Deschise gura şi scoase un ţipat ascuţit. Lordul Mayfield îşi întoarse capul ca să-şi ascundă un zâmbet, iar domnul Carlile părea extrem de stânjenit.

— Allez! Înainte! Marş! Strigă Poirot. Tocmai v-am dat începutul scenei.

Domnul Carlile se îndreptă ţeapăn spre uşă, o deschise şi ieşi în hol. Poirot îl urmă. Ceilalţi doi veniră după ei.

— Uşa, aţi închis-o sau nu, când aţi ieşit?

— Nu-mi aduc aminte. Cred că am lăsat-o deschisă.
— Nu contează. Mergeţi mai departe.
Încă ţeapăn în continuare, Carlile se duse până la capătul scărilor, se opri acolo şi privi în sus.
— Ziceaţi că aţi văzut-o pe cameristă pe scări. Unde anume, exact? Întrebă Poirot.
— Cam pe la jumătate.
— Şi arăta tulburată?
— Cu siguranţă.
— Eh bien, eu, eu sunt camerista, zise Poirot, alergând sprinţar pe scări. Cam pe aici, aţi zice?
— Mai sus o treaptă sau două.
— Aşa?
Poirot luă o poză comică de femeie speriată.
— Ei, nici chiar aşa.
— Dar cum?
— Avea mâinile la cap.
— Ah, mâinile la cap. Foarte interesant. Aşa?
Poirot îşi duse mâinile la cap, cu puţin deasupra urechilor.
— Exact aşa!
— Aha! Şi, spuneţi-mi, domnule Carlile, era frumoasă camerista, nu-i aşa?
— Nu am observat, pe cuvânt.
Carlile vorbea cu vocea unui om hăituit.
— Aha, n-aţi observat? Dar sunteţi bărbat tânăr. Un tânăr n-ar trebui să observe dacă o fată este frumoasă sau nu?
— Domnule Poirot, serios, nu pot decât să vă repet că nu am observat.
Carlile îi aruncă şefului său o privire chinuită. Sir George Carrington începu să chicotească.
— Domnul Poirot pare hotărât să te dovedească drept fustangiu, Carlile, remarcă acesta.
— Eu, unul, întotdeauna observ o fată frumoasă, spuse Poirot, coborând scările.
Tăcerea cu care întâmpină Carlile remarca era semnificativă. Poirot continuă:

— Şi atunci v-a spus povestea asta cu fantoma?
— Da.
— Şi aţi crezut-o?
— Nu prea, domnule Poirot.
— Nu v-am întrebat dacă dumneavoastră credeţi în fantome, ci dacă fata credea ceea ce spunea, cum că ar fi văzut ceva?
— Oh, ei bine, în privinţa asta, nu prea pot să mă pronunţ. Respira greu, desigur, şi, cum am mai zis, părea tulburată.
— Nu aţi auzit-o sau văzut-o pe doamna Vanderlyn?
— Ba chiar am văzut-o. A ieşit din camera ei, aflată în galeria de la etaj, şi a strigat: „Leonie”.
— Şi apoi?
— Fata a urcat la ea şi eu m-am întors în birou.
— În timp ce dumneavoastră stăteaţi aici, la baza scării, ar fi putut cineva să intre în birou prin uşa pe care aţi lăsat-o deschisă?
Carlile scutură din cap.
— Nu fără să treacă pe lângă mine. După cum vedeţi, biroul e la capătul coridorului.
Poirot dădu din cap meditativ. Carlile continuă cu vocea sa precaută şi clară:
— Pot să spun că sunt foarte recunscător că lordul Mayfield a văzut hoţul ieşind pe fereastră. Altfel aş fi într-o poziţie deosebit de neplăcută.
— Prostii, dragul meu Carlile, izbucni lordul Mayfield, pierzându-şi răbdarea. Eşti mai presus de suspiciune.
— Este foarte frumos din partea dumneavoastră, Lord Mayfield, dar faptele sunt fapte şi pot să înţeleg de ce situaţia nu este prea roz pentru mine. Oricum, sper că mă puteţi verifica şi pe mine şi lucrurile mele.
— Prostii, prietene, replică lordul.
— Sunteţi serios când spuneţi asta? Murmură Poirot.
— Prefer asta de o mie de ori.
Poirot se uită la el gânditor pentru câteva momente, apoi şopti:

— Înţeleg. Unde e camera doamnei Vanderlyn în raport cu biroul? Întrebă apoi.

— Chiar deasupra.

— Cu o fereastră care dă înspre terasă.

— Corect.

Poirot dădu din cap şi spuse:

— Să mergem în salon.

Odată ajuns în salon, se învârti de colo-colo, examinând încuietorile ferestrelor, aruncă o privire la masa de bridge şi apoi, în sfârşit, i se adresă lordului Mayfield:

— Afacerea asta este mai complicată decât pare la prima vedere. Un singur lucru e sigur. Planurile furate nu au părăsit nici o clipă această casă.

Lordul Mayfield îl privi ţintă.

— Dar, dragă domnule Poirot, bărbatul pe care l-am văzut ieşind din casă…

— Nu a fost nici un bărbat.

— Bine, dar l-am văzut…

— Cu tot respectul, Lord Mayfield, vi s-a părut. V-a amăgit umbra aruncată de o creangă de copac. Fireşte, faptul că în acest timp s-a petrecut jaful v-a făcut să credeţi cu tărie că într-adevăr a fost cineva acolo.

— Zău aşa, domnule Poirot, ceea ce am văzut cu ochii mei…

— Pun oricând rămăşag pe ceea ce ai văzut tu, bătrâne, interveni Sir George.

— Vă rog să-mi permiteţi să fiu foarte ferm în privinţa aceasta, Lord Mayfield. Nimeni n-a traversat terasa spre iarbă.

Carlile, foarte palid la faţă, cu o voce foarte seacă, rosti:

— În acest caz, dacă domnul Poirot are dreptate, atunci întreaga suspiciune cade asupra mea. Sunt singura persoană care ar fi putut comite acest jaf.

Lordul Mayfield sări în picioare.

— Prostii! Orice crede domnul Poirot, eu nu sunt de acord. Dragul meu Carlile, eu sunt convins că eşti nevinovat. Ba

mai mult, sunt dispus să fiu garant pentru tine.
Poirot spuse cu voce scăzută:
— Dar n-am spus nici o clipă că îl suspectez pe domnul Carlile.
— Nu, în schimb, aţi insinuat foarte clar că numai eu aş fi avut posibilitatea să comit jaful, răspunse Carlile.
— Du tout! Du tout!
— Dar v-am spus că n-a trecut nimeni pe lângă mine pentru a ajunge în birou.
— Sunt de acord. Dar cineva putea foarte bine să fi intrat pe fereastră.
— Dar tocmai aţi spus că exact asta nu s-a întâmplat.
— Am spus că nimeni din afară nu ar fi putut intra fără să lase urme pe iarbă. Dar cineva din casă ar fi putut face asta foarte bine. Cineva ar fi putut ieşi din camera sa prin una dintre aceste ferestre, s-a strecurat pe terasă, a intrat pe fereastra biroului şi apoi s-a întors pe unde a venit.
Carlile nu era de acord:
— Dar lordul Mayfield şi Sir George erau pe terasă.
— Da, erau pe teresă, dar erau en promenade. Sunt convins că ochii lui Sir George sunt dintre cei mai de încredere, rosti Poirot, înclinând uşor din cap, dar nu sunt montaţi în ceafa! Fereastra biroului e în capătul din stânga al terasei, apoi urmează ferestrele acestei camere, însă terasa se continuă şi la dreapta, pe lângă una, două, trei, ba chiar patru camere, corect?
— Sufrageria, camera de biliard, camera de zi şi biblioteca, spuse lordul Mayfield.
— De câte ori aţi făcut turul terasei?
— De cel puţin cinci sau şase ori.
— Vedeţi, este destul de uşor; hoţul n-a avut altceva de făcut decât să aştepte momentul potrivit!
Carlile spuse încet:
— Vreţi să spuneţi că, în timp ce eu eram în hol şi vorbeam cu franţuzoaica, hoţul era în salon, aşteptând?
— Eu aşa cred. Este, desigur, numai o presupunere.

— Mie mi se pare cam improbabilă, spuse lordul. Prea riscant.

Generalul îl contrazise:

— Nu sunt de acord cu tine, Charles. Este foarte posibil. Mă-ntreb de ce n-am fost în stare să mă gândesc eu primul la asta.

— Deci, vedeţi, confirmă Poirot, de ce cred că planurile sunt încă în această casă? Acum, problema este este să le găsim!

Sir George rosti cu dispreţ:

— Asta ar trebui să fie cât se poate de simplu. Cercetăm pe toată lumea.

Lordul Mayfield făcu o mişcare de dezaprobare, dar Poirot interveni înainte să poate să se exprime în sensul acesta.

— Nu, nu, nu e chiar atât de simplu. Persoana care a pus mâna pe planuri s-a gândit dinainte că o astfel de cercetare va avea loc şi s-a asigurat că planurile nu vor fi găsite printre lucrurile sale. Planurile trebuie să fie ascunse pe teren neutru.

— Vreţi să spuneţi că trebuie să ne apucăm să jucăm de-a v-aţi ascunselea prin toată casa asta afurisită?

Poirot zâmbi.

— Nu, nu e nevoie de ceva atât de copilăresc. Putem să ajungem la ascunzătoare (sau la identitatea persoanei vinovate) prin reflecţie. Asta ar trebui să simplifice lucrurile. Dimineaţă aş dori să aranjaţi să discut cu fiecare persoană din casă. Nu cred că e o idee foarte bună să vorbesc cu oamenii la ora asta.

Lordul Mayfield încuviinţă.

— Ar avea ce comenta, spuse el, dacă ar fi scoşi din pat la trei dimineaţa. În orice caz, oricum veţi proceda, domnule Poirot, trebuie să procedaţi cu multă grijă. Nu trebuie să se afle nimic despre afacerea asta.

Poirot făcu un gest larg din mână.

— Lăsaţi-vă în grija lui Hercule Poirot. Minciunile pe care le inventez sunt întotdeauna dintre cele mai delicate şi mai

convingătoare. Bun, atunci mâine îmi voi desfăşura cercetările. Dar, în seara aceasta, aş dori să încep cu domniile voastre, Sir George şi Lord Mayfield.

Se înclină în faţa amândurora.

— Vreţi să spuneţi… Numai noi?

— La asta mă refeream.

Lordul Mayfield ridică uşor din sprâncene, apoi spuse:

— Desigur. Vă las singur cu Sir George. Mă găsiţi în birou, când vă hotărâţi că aveţi nevoie de mine. Vino, Carlile.

Plecă împreună cu secretarul, închizând uşa după el.

Sir George se aşeză, întinzându-se mecanic după ţigări. Se uită încurcat la Poirot.

— Ştiţi, nu prea pricep ce se întâmplă, spuse el încet.

— Dar se poate explica foarte simplu, rosti Poirot cu un zâmbet. În două cuvinte, mai exact. Doamna Vanderlyn!

— Oh, spuse Carrington. Cred că înţeleg. Doamna Vanderlyn?

— Exact. Vedeţi dumneavoastră, s-ar putea să nu fie foarte potrivit să-l întreb pe lordul Mayfield ceea ce vreau să-l întreb. De ce doamna Vanderlyn? Femeia asta este cunoscută drept un personaj suspect. Atunci, de ce să fie chemată aici? Şi îmi spun că există trei explicaţii pentru asta. Prima, lordul Mayfield are o slăbiciune pentru această doamnă (şi acesta este motivul pentru care am căutat să vă vorbesc între patru ochi. Nu vreau să-l pun într-o situaţie delicată). A doua, poate că doamna Vanderiyn este prietenă bună cu altcineva din casă?

— Pe mine puteţi să mă excluderi din calculul ăsta, rosti Sir George, cu un rânjet pe faţă.

— Atunci, dacă nu e niciuna din acestea două, întrebarea rămâne cu atât mai pregnantă. Ce caută doamna Vanderlyn aici? Şi prevăd un motiv cât se poate de obscur. A existat unul, cu siguranţă. Lordul Mayfield şi-a dorit prezenţa ei aici, în această împrejurare, pentru un motiv anume. Am dreptate?

Sir George încuviinţă.

— Aveţi, într-adevăr, dreptate, afirmă el. Mayfield e un vânător mult prea versat să-i cadă ei în mreje. A vrut s-o aibă aici dintr-un cu totul alt motiv. Uite cum s-a întâmplat.

Relată în detaliu conversaţia pe care o avuseseră la cină. Poirot ascultă cu atenţie.

— Ah, făcu el. Acum înţeleg. Cu toate acestea, am senzaţia că doamna v-a jucat pe amândoi ca la carte!

Sir George înjură fără să se cenzureze.

Poirot îl urmări uşor amuzat, apoi continuă:

— Nu vă îndoiţi nici o clipă că ea este autorul jafului, nu-i aşa, chiar dacă nu ea s-a dus propriu-zis să pună mâna pe planuri?

Sir George se uită fix la el.

— Evident că nu mă îndoiesc! Nu există nici un dubiu. Altfel, cine altcineva ar fi avut vreun interes să le fure?

— Ah! Exclamă Hercule Poirot. Se lăsă pe spate şi fixă tavanul cu privirea. Şi totuşi, Sir George, nu mai devreme de acum un sfert de oră ne-am pus de acord că planurile înseamnă bani, nu glumă. Poate nu chiar într-o formă atât de evidentă, cum ar fi bancnotele, sau aurul, sau bijuteriile, dar tot bani, până la urmă. Şi dacă cineva de aici avea probleme financiare…

Celălalt îl întrerupse cu un semn de dispreţ.

— Cine nu are necazuri cu banii în ziua de azi! Bănuiesc că pot să spun asta fără să mă incriminez.

Zâmbi, şi Poirot îi întoarse zâmbetul, apoi spuse cu voce scăzută:

— Mais oui, puteţi spune absolut orice doriţi, Sir George, pentru că, dintre toţi, dumneavoastră aveţi un alibi straşnic în toată afacerea asta.

— Dar am probleme grozave cu banii.

Poirot clătină din cap cu tristeţe.

— Da, într-adevăr, un om în poziţia dumneavoastră are cheltuieli extraordinare. Aveţi şi un fiu tânăr, exact la acea vârstă la care necesită cheltuieli…

Sir George mormăi ursuz:

— Ca şi cum nu ajungeau cheltuielile cu şcoala lui… Acum, colac peste pupăză, mai are şi datorii. Nu mă înţelegeţi greşit, băiatul nu e răzgâiat.

Poirot asculta plin de înţelegere. Generalul îi vorbi pe larg despre nemulţumirile acumulate de-a lungul timpului. Lipsa de energie şi hotărâre a tinerei generaţii, felul exagerat în care mamele îşi răsfaţă copiii şi le iau apărarea în orice situaţie, blestemul jocurilor de noroc atunci când pun stăpânire pe o femeie, nebunia de a paria mai mult decât îţi poţi permite. Totul era spus la modul general, Sir George nefăcând aluzie directă nici la el, nici la soţia şi fiul lui, însă felul lui transparent de a fi lăsa să se înţeleagă exact contrariul.

Generalul îşi întrerupse brusc pledoaria.

— Îmi cer scuze, n-ar trebui să vă răpesc din timp cu discuţii aiurea, care n-au legătură cu problema noastră şi, mai ales, la astfel de ore în noapte – sau, mai bine zis, dimineaţă.

Îşi înăbuşi un căscat.

— Sir George, aş sugera să mergeţi la culcare. Mi-aţi fost de mare ajutor.

— Da, aveţi dreptate, cred că am să mă retrag. Chiar credeţi că avem vreo şansă să recuperăm planurile?

Poirot ridică din umeri.

— Am de gând să încerc. Nu văd de ce nu le-am recupera.

— Bun, atunci mă duc la culcare. Noapte bună.

Generalul ieşi din cameră.

Poirot rămase în scaunul lui, uitându-se meditativ la tavan, apoi scoase un carneţel şi, dând pagina, notă:

Doamna Vanderlyn?

Lady Julia Carrington?

Doamna Macatta?

Reggie Carrington?

Domnul Carlile?

Dedesubt notă:

Doamna Vanderlyn şi domnul Reggie Carrington?

Doamna Vanderlyn şi Lady Julia?

Doamna Vanderlyn şi domnul Carlile?

Dădu neîmpăcat din cap, şoptind pentru sine:

— C'est plus simple que ça.

Apoi adăugă vreo câteva propoziţii.

Să fi văzut lordul Mayfield vreo „umbră”? Şi dacă n-a văzut, de ce-a spus c-a văzut? Sir George să nu fi văzut nimic? Era convins că n-a văzut nimic DUPĂ ce am examinat straturile de flori. Notă: lordul Mayfield e miop, poate citi fără ochelari, dar ca să vadă la distanţă, are nevoie de monoclu. Sir George vede bine numai la distanţă. Prin urmare, de la capătul terasei, tind să pun mai mult preţ pe ce a văzut el decât lordul Mayfield. Şi totuşi, lordul Mayfield e sigur că a văzut ceva şi e de neclintit, indiferent ce susţine prietenul său.

Se poate să fie cineva chiar dincolo de orice suspiciune, cum pare a fi domnul Carlile? Lordul Mayfield este foarte convingător în a-i afirma nevinovăţia. Ba chiar prea convingător. De ce? Pentru că, în secret, îl bănuieşte de furt şi îi e ruşine de bănuiala lui? Sau pentru că suspectează pe cu totul altcineva, şi acel ALTCINEVA nu este doamna Vanderlyn?

Puse carnetul la o parte.

Apoi se ridică şi se îndreptă către birou.

Capitolul 5

Lordul Mayfield şedea la biroul lui când intră Poirot. Se întoarse, puse jos stiloul şi se uită la el întrebător.

— Ei, domnule Poirot, aţi terminat întrevederea cu Carrington?

Poirot îi zâmbi şi se aşează.

— Da, Lord Mayfield, mi-a clarificat nişte chestiuni care nu-mi dădeau pace.

— Anume?

— Motivul prezenţei doamnei Vanderlyn. Vedeţi dumneavoastră, am crezut că poate…

Lordul se prinse repede care era motivul stânjenelii oarecum exagerate a lui Poirot.

— Aţi crezut că am o slăbiciune pentru această doamnă? Nici vorbă! Dimpotrivă! E ciudat cum şi Carrington a crezut acelaşi lucru.

— Da, mi-a povestit despre discuţia pe care aţi avut-o pe tema asta.

Lordul Mayfield avea o expresie jalnică.

— Capcana mea n-a prins. E cumplit să trebuiască să recunoşti că ai lăsat o femeie să te învingă.

— Ah, dar încă nu v-a învins, Lord Mayfield.

— Credeţi că putem încă învinge? Mă bucur să vă aud spunând asta. Mi-ar plăcea să cred că e adevărat. Oftă. M-am comportat ca un fraier – eram aşa de mulţumit de strategia mea de a o prinde în capcană pe cucoană.

În timp ce îşi aprindea una dintre ţigaretele lui subţiri, Hercule Poirot spuse:

— Mai exact, care era strategia dumneavoastră, Lord Mayfield?

— Ei bine, ezită lordul, nu am planificat totul chiar în detaliu.

— Aţi discutat cu cineva despre asta?

— Nu.

— Nici măcar cu domnul Carlile?

— Nu.

Poirot zâmbi.

— Preferaţi să jucaţi la simplu, Lord Mayfield.

— Am considerat întotdeauna că acesta este cel mai bun joc, răspunse celălalt, oarecum ursuz.

— Da, înţeleaptă mişcare. Să nu ai încredere în nimeni. Dar i-aţi vorbit despre asta lui Sir George Carrington.

— Da, dar numai pentru că am observat că bietul om era îngrijorat din cauza mea.

Lordul zâmbi amintindu-şi.

— Vă e prieten de mult timp?

— Da. Îl ştiu de mai bine de douăzeci de ani.

— Şi pe soţia lui?
— O cunosc şi pe soţia lui, logic.
— Dar (iertaţi-mă dacă veţi considera că sunt impertinent) nu sunteţi un prieten la fel de intim al doamnei?
— Domnule Poirot, nu văd ce legătură au relaţiile mele cu problema cu care ne confruntăm.
— Lord Mayfield, se poate ca tocmai aceste relaţii să aibă cea mai mare legătură. Aţi fost de acord cu mine, nu-i aşa, când am sugerat că este posibil să fi furat planurile cineva din salon?
— Da. De fapt, sunt perfect de acord că numai aşa se putea întâmpla.
— Nu vom spune că „numai aşa se putea întâmpla”…Ar fi prea arogant să presupunem asta. Dar dacă această teorie a mea este adevărată, cine credeţi că putea să fie, dintre cei prezenţi în salon?
— Doamna Vanderlyn, evident. S-a întors în salon după o carte. Se prea poate să se fi întors după încă o carte, sau după poşetă, sau şi-o fi scăpat batista – una dintre zecile de scuze ale femeilor. Aranjează cu camerista să ţipe şi să-l scoată pe Carlile din birou. Apoi, aşa cum aţi spus, se strecoară pe fereastră.
— Uitaţi că nu putea să fie doamna Vanderlyn. Carlile a auzit-o de la etaj chemând-o pe cameristă, în timp ce el stătea de vorbă cu fata.
Lordul Mayfield îşi muşcă buza.
— E adevărat. Am uitat de asta.
Lordul arăta enervat la culme.
— Vedeţi, rosti Poirot cu blândeţe, progresăm. Mai întâi avem explicaţia cât se poate de simplă a hoţului care vine de afară şi dispare cu prada. O teorie convenabilă, mult prea convenabilă ca să fie acceptată cu uşurinţă. Am renunţat la ea cu totul. Apoi, ajungem la teoria cu agentul străin, doamna Vanderlyn, şi asta pare să se muleze ca o mănuşă, dar numai până la un punct. Şi aceasta pare acum

o teorie mult prea frumos demonstrată, mult prea convenabilă ca să fie acceptată aşa de uşor.

— Vreţi să renunţaţi de tot la ideea că doamna Vanderlyn e făptaşa?

— Doamna Vanderlyn nu era în salon. Poate că a fost un complice al doamnei, care a furat pentru ea, dar este foarte posibil să fie cu totul altcineva autorul. Şi dacă este aşa, într-adevăr, trebuie să ne gândim care ar fi putut fi mobilul.

— Nu credeţi că ne aventurăm după potcoave de cai morţi, domnule Poirot?

— Nu cred. Ce motive ar putea exista? Unu – ar fi banii. Planurile au fost furate pentru a fi vândute. Cel mai simplu mobil din câte există. Însă mobilul ar putea fi unul la care nu ne-am fi gândit.

— Cum ar fi…?

Poirot rosti cu grijă.

— Poate că le-a furat cineva în ideea de a face rău cuiva.

— Cine?

— Poate chiar domnul Carlile. El ar fi suspectul cel mai la îndemână. Dar se poate să fie ceva mai mult de atât. Oamenii care ţin în mâini soarta unei naţiuni, Lord Mayfield, sunt cei mai vulnerabili la resentimentele populare.

— Asta înseamnă că le-a furat cineva ca să-mi facă rău mie?

Poirot încuviinţă.

— Cred că nu greşesc când spun că acum cinci ani aţi trecut prin nişte momente dificile. Aţi fost suspectat de anumite afilieri cu o mare putere europeană, pe atunci teribil de nepopulară în rândul electoratului din această ţară.

— Foarte adevărat, domnule Poirot.

— Un om de stat în astfel de vremuri are o misiune dificilă. Trebuie să ia deciziile politice cele mai bune pentru ţara lui, dar, în acelaşi timp, trebuie să ia aminte şi la forţa pe care o comportă aceste sentimente naţionale, de care vorbeam.

Sentimentele naţionale sunt de cele mai multe ori confuze şi eminamente neraţionale, dar peste ele nu se poate trece.

— Foarte bine spus! Asta este într-adevăr blestemul vieţii de politician. Trebuie să te înclini în faţa sentimentului naţional, oricât de periculos sau de nesăbuit ar fi, şi ştii foarte bine că sunt.

— Cred că asta şi este dilema dumneavoastră. Se zvoneşte că aţi fi încheiat deja un parteneriat cu puterea în cauză. Oamenii şi presa erau gata să vă sară la beregată din cauza asta. Din fericire pentru dumneavoastră, prim-ministrul a negat categoric întreaga poveste, iar dumneavoastră aţi reuşit să respingeţi acuzaţiile, deşi nu aţi făcut nici un secret din faptul că aveaţi simpatii în acea direcţie.

— Toate acestea sunt cât se poate de adevărate, domnule Poirot, dar ce sens are să dezgropăm acum morţii?

— Pentru că eu cred că este posibil ca un duşman din acele vremuri, dezamăgit de felul în care aţi depăşit atunci criza, s-a străduit acum să vă dea ocazia să vă luptaţi cu o nouă dilemă. V-aţi recăpătat foarte curând simpatia publicului. Acea perioadă a trecut, iar acum sunteţi, pe drept cuvânt, unul dintre cele mai populare personaje politice. Se vorbeşte peste tot de faptul că, atunci când domnul Hunberly se retrage, dumneavoastră veţi fi următorul prim-ministru.

— Credeţi că este o încercare de a mă discredita. Prostii!

— Tout de męme, lord Mayfield, nu cred că ar da foarte bine să se afle că planurile pentru cel mai nou tip de bombardier al regatului au fost furate în timpul unui weekend în care aţi avut ca invitată la dumneavoastră acasă o anume doamnă, foarte fermecătoare de altfel. Câteva cuvinte bine ticluite, ici-colo, prin ziare, despre relaţia dumneavoastră cu această doamnă ar crea un sentiment de neîncredere în dumneavoastră.

— N-o să ia nimeni în serios aşa ceva.

— Dragul meu Lord Mayfield, ştiţi foarte bine că aşa se va întâmpla! Nu este nevoie de foarte mult să distrugi

încrederea publică într-un om.
— Da, este adevărat, spuse lordul. Dintr-odată, arăta împovărat de griji. Dumnezeule, cât de complicată a devenit toată treaba asta! Chiar credeţi… Dar e imposibil… Imposibil.
— Nu ştiţi pe nimeni care să vă poarte sâmbetele?
— Absurd!
— Atunci veţi admite că întrebările mele despre relaţiile dumneavoastră personale cu oamenii din această casă nu sunt total lipsite de relevanţă.
— Da, da… Poate că nu. M-aţi întrebat despre Julia Carrington. Nu sunt foarte multe de spus, sincer. Nu mi-a plăcut niciodată prea tare şi cred că nici ea nu prea m-a înghiţit. E una dintre femeile acelea cu nervii la pământ, tot timpul agitată, extravagantă fără să-şi cunoască limitele şi nebună după jocul de cărţi. Cred că este de modă veche în suficientă măsură ca să mă dispreţuiască pentru că n-am fost de bani gata.
— V-am căutat în Who's Who2 înainte să vin la conac, zise Poirot. Aţi fost şeful unei faimoase firme de inginerie şi am aflat că şi dumneavoastră sunteţi un inginer de primă clasă.
— Ştiu tot ce este de ştiut când vine vorba de partea practică. Am pornit de la zero şi am ajuns aici, rosti lordul pe un ton ursuz.
— Oh, la, la! Exclamă Poirot. Am fost un prost – şi încă ce prost!
Celălalt se uită la el cu ochii mari.
— Poftim? Nu înţeleg ce spuneţi, domnule Poirot.
— Nimic, doar că o parte a misterului tocmai a devenit clară. Ceva ce n-am văzut adineaori… Dar se potriveşte de minune. Da… Se potriveşte la fix.
Lordul îl privi cu o expresie întrebătoare.
Cu un zâmbet subtil pe faţă, Poirot clătină din cap.
— Nu, nu, nu acum. Trebuie mai întâi să-mi fac puţină ordine în idei. Se ridică. Noapte bună, Lord Mayfield. Cred că ştiu unde sunt planurile.

— Ştiţi? Exclamă lordul. Atunci să mergem imediat să le recuperăm!

Poirot scutură din cap.

— Nu, nu, nu se poate. Graba ne-ar putea fi fatală.

Apoi ieşi din birou. Lordul Mayfield ridică din umeri a dispreţ.

— Individul ăsta nu-i normal la cap, mormăi înfundat.

Apoi, strânse documentele de pe masă, le pus la locul lor şi se duse şi el la culcare.

Capitolul 6

— Dacă a fost un jaf aici, atunci de ce naiba n-a trimis babalâcul ăla de Mayfield după poliţie? Întrebă Reggie Carrington.

Se îndepărtă încet cu scaunul de masa la care se servea micul dejun. Era oricum ultimul care mânca. Gazda, doamna Macatta şi Sir George îşi terminaseră deja micul dejun de ceva vreme. Mama lui şi doamna Vanderlyn luau masa la pat.

Sir George, relatând cele stabilite cu lordul Mayfield şi Hercule Poirot, trăia cu senzaţia că nu stăpânea situaţia aşa de bine pe cât ar fi putut s-o facă.

— Mi se pare cam dubios să trimiţi după un străin ciudat, continuă Reggie. Tată, ce-a fost furat?

— Nu ştiu exact, băiete.

Reggie se ridică. Arăta cam nervos şi cam agitat în dimineaţa asta.

— Nimic… Important? Nici un document… Sau ceva de genul ăsta?

— Sincer, Reggie, nu ştiu să-ţi spun.

— Ţineţi taină mare. Înţeleg.

Reggie fugi pe scări, se opri o secundă pe la jumătate, cu o căutătură încruntată, şi apoi continuă să urce, oprindu-se la uşa mamei lui. Bătu şi i se acordă permisiunea să intre.

Lady Julia stătea în pat, în capul oaselor, mâzgălind cifre pe spatele unui plic.

— Bună dimineaţa, dragul meu. Se uită la el, apoi întrebă tăios: Reggie, s-a întâmplat ceva?

— Nu cine ştie ce, dar se pare că a fost un jaf azi-noapte.

— Jaf? Ce-a fost furat?

— Oh, nu ştiu. Totul e atât de secret. E jos un individ bizar, un soi de detectiv particular străin, care pune tuturor tot felul de întrebări.

— Ce extraordinar!

— Aş zice că e mai degrabă neplăcut, spuse Reggie încet, să stai într-o casă unde se întâmplă astfel de lucruri.

— Dar, mai exact, ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. S-a întâmplat la un moment dat, după ce am plecat toţi la culcare. Ai grijă, mamă, ai să răstorni tava aceea.

Reggie salvă tava cu micul dejun şi o aşează pe o măsuţă de lângă fereastră.

— Au dispărut bani?

— Ţi-am zis că nu ştiu.

Lady Julia rosti cu voce joasă:

— Bănuiesc că acest străin pune întrebări tuturor?

— Cred că da.

— Unde a fost fiecare aseară? Întrebări de genul ăsta?

— Probabil. Oricum, nu am mare lucru să-i spun. M-am dus direct la culcare şi am adormit imediat.

Lady Julia nu zise nimic.

— Mamă, bănuiesc că nu ai nişte mărunţiş care îţi prisoseşte? Sunt de-a dreptul lefter.

— Nu, nu am, îi răspunse mama, hotărâtă. Sunt şi eu în datorii până peste cap. Nu ştiu ce va spune tatăl tău când va afla.

Se auzi o bătaie în uşă şi Sir George îşi făcu apariţia.

— A, Reggie. Aici erai. Te duci, te rog, în bibliotecă? Domnul Hercule Poirot vrea să te vadă.

Poirot tocmai îşi încheiase interogatoriul redutabilei doamne Macatta.

Câteva întrebări scurte reuşiră să smulgă doamnei Macatta informaţia că se dusese la culcare la ora unsprezece şi că nu auzise, nici nu văzuse ceva care ar putea fi de folos.

Poirot alunecă uşor dinspre problema cu furtul, înspre probleme ceva mai personale. Poirot avea o mare admiraţie pentru lordul Mayfield. Ca om simplu ce se afla, simţea că lordul Mayfield era, într-adevăr, un om remarcabil. Desigur, fiind o apropiată a lui, doamna Macatta putea să estimeze acest lucru mult mai bine decât putea el însuşi.

— Lordul Mayfield are cap bun, spuse doamna Macatta cu indulgenţă. Şi şi-a croit cariera de unul singur. N-a moştenit nimic şi nu datorează nimic nimănui. Poate că se face vinovat de o anumită lipsă de viziune. La capitolul acesta, din păcate, consider că toţi bărbaţii sunt la fel. Le lipseşte puterea de imaginaţie a unei femei. Femeile, domnule Poirot, în zece ani de acum înainte, vor fi o forţă în parlament.

Poirot îi spuse că e convins de asta.

Apoi, conduse discuţia către doamna Vanderlyn. Este adevărat ce a auzit zvonindu-se, că ea şi lordul Mayfield sunt prieteni vechi?

— Nici gând. Sinceră să fiu, am fost foarte surprinsă s-o găsesc aici. Chiar surprinsă, vă spun.

Poirot dori neapărat să afle care este opinia doamnei Macatta despre doamna Vanderlyn… Şi o căpătă.

— Ah, domnule Poirot, e una dintre acele femei care nu sunt bune de nimic. O femeie care te face de ruşine că eşti de acelaşi sex! Un parazit, nici mai mult, nici mai puţin decât un parazit.

— Bărbaţii o admiră?

— Bărbaţii! Doamna Macatta rosti cuvântul cu dispreţ. Bărbaţii sunt întotdeauna fermecaţi de aceste femei de o frumuseţe bătătoare la ochi. De exemplu, băiatul acela, Reggie Carrington, se înroşeşte tot de fiecare dată când ea îi vorbeşte, flatat la maximum de atenţia pe care

binevoieşte să i-o acorde. Şi ce caraghioasă e în felul în care îl flatează! Îi laudă jocul de bridge… Care, apropo, e departe de a fi strălucit.

— Nu e un jucător bun?

— Aseară a făcut tot felul de greşeli.

— Dar Lady Julia este o jucătoare bună, nu?

— Mult prea bună, dacă mă întrebaţi pe mine, spuse doamna Macatta. Este aprope profesionistă. Joacă de dimineaţă până seara.

— Pe mize mari?

— Da, aşa e, mize mult mai mari decât aş pune eu vreodată la bătaie. Într-adevăr, nu mi s-ar părea normal să joc pe asemenea sume de bani.

— Face bani mulţi din joc?

Doamna Macatta pufni zgomotos şi foarte emfatic.

— Are senzaţia că aşa îşi poate plăti datoriile. Dar, din câte am auzit, în ultima vreme nu prea a avut mână bună. Aseară juca de parcă era posedată. Demonii jocului, domnule Poirot, sunt puţin mai îndurători decât cei ai alcoolului, dar nu cu mult. Dacă ar fi după mine, ţara asta ar fi purificată…

Poirot se văzu nevoit să asculte o disertaţie lungă despre nevoia de purificare a moralităţii engleze. Dar, până la urmă, reuşi să încheie cu abilitate conversaţia şi să trimită după Reggie Carrington.

Îl cântări cu atenţie din priviri pe tânărul care tocmai intra în încăpere; gura care trăda slăbiciune, ascunsă în spatele unui surâs fermecător, o bărbie vag conturată, ochii ceva prea îndepărtaţi pe faţa puţin cam îngustă. Cunoaştea foarte bine oameni de teapa lui Reggie Carrington.

— Domnul Reggie Carrington?

— Da. Pot să vă fiu de vreun folos?

— Spuneţi tot ce ştiţi despre seara trecută.

— Păi, să vedem, am jucat bridge… În salon. Apoi, m-am dus la culcare.

— La ce oră?

— Puţin înainte de unsprezece. Bănuiesc că jaful a avut loc după aceea.

— Da, după. N-aţi auzit sau n-aţi văzut nimic?

Reggie scutură din cap cu regret.

— Mi-e teamă că nu. M-am dus direct la culcare şi am dormit buştean.

— Din salon v-aţi dus direct în dormitorul dumneavoastră şi aţi rămas acolo până dimineaţă?

— Exact.

— Curios lucru, spuse Poirot.

Reggie replică tăios:

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— N-aţi auzit, cumva, un ţipăt?

— Nu, n-am auzit.

— Ah, foarte curios lucru.

— Ascultaţi, nu pricep ce vreţi să insinuaţi.

— Sunteţi, poate, puţin surd?

— Evident că nu.

Buzele lui Poirot se mişcară. Este foarte posibil să fi pronunţat cuvântul „curios” pentru a treia oară. Apoi, adăugă:

— Vă mulţumesc, domnule Carrington, asta a fost tot.

Reggie se ridică şi rămase, şovăind, în faţa lui.

— Ştiţi, spuse el, acum că tot aţi pomenit, cred că am auzit ceva ca un ţipăt.

— Ah, deci aţi auzit ceva, până la urmă.

— Da, dar vedeţi, citeam o carte… Un roman poliţist chiar… Şi… Ei bine… Nu prea cred că am înregistrat exact ce am auzit.

— Ah, făcu Poirot, o explicaţie cât se poate de mulţumitoare.

Figura lui era de-a dreptul impasibilă.

Încă ezitând, Reggie se întoarse şi se îndreptă încet către uşă. Apoi, se opri şi se interesă:

— Pot să vă întreb ce s-a furat?

— Ceva extrem de valoros, domnule Carrington. Asta este tot ce pot să vă spun.

— Oh, spuse Reggie, fără expresie, după care ieşi din bibliotecă.

Poirot clătină din cap, căzut pe gânduri.

— Se potriveşte, murmură el. Se potriveşte de minune.

Sună dintr-un clopoţel şi întrebă, politicos, dacă s-a trezit, cumva, doamna Vanderlyn.

Capitolul 7

Doamna Vanderlyn intră triumfătoare în încăpere, arătând foarte dichisită. Purta un constum sport, bine croit, de un roşu-cărămiziu, care îi făcea părul să strălucească în nuanţe fermecătoare, într-o paletă caldă. Se lăsă să cadă într-un scaun, zâmbindu-i superb omuleţului din faţa ei.

Timp de o secundă, ceva păru să răzbată din acel zâmbet. Se putea să fi fost triumf, se putea la fel de bine să fi fost batjocură. Orice ar fi fost, dispăru într-o clipită, dar fără îndoială că fusese acolo. Lui Poirot însă sugestia i se păru cum nu se putea mai interesantă.

— Hoţi? Azi-noapte? Ce cumplit! Vai, dar eu n-am auzit nimic. Şi poliţia? Nu poate face nimic?

Şi, încă o dată, batjocura îi străfulgera privirea.

Hercule Poirot gândea în sinea sa: „E clar că nu te temi de poliţie, doamna mea. Ştii foarte bine că n-avem cum să-i chemăm”.

Şi după asta… Ce urmează?

Apoi, sobru, i se adresă:

— Trebuie să înţelegeţi, doamnă, că aceasta este o problemă ce trebuie tratată cu extremă discreţie.

— Da, desigur, domnule… Poirot, nu-i aşa? Nici n-aş visa să suflu vreun cuvinţel cuiva. Sunt o prea înfocată admiratoare a iubitului nostru Lord Mayfield ca să fac ceva care să-l îngrijoreze în vreun fel.

Se aşează picior peste picior. Un papucel lucios din piele maro atârna, legănându-se, pe vârful piciorului înfăşurat în mătase.

Îi zâmbi; un zâmbet irezistibil, care deborda de sănătate perfectă şi de satisfacţie profundă.

— Să-mi spuneţi neapărat dacă vă pot ajuta cu ceva.

— Vă mulţumesc, madame. Aţi jucat bridge aseară în salon?

— Da.

— Am înţeles că apoi doamnele s-au retras către dormitoare.

— Exact.

— Dar cineva s-a întors să ia o carte. Dumneavoastră, nu-i aşa, doamnă Vanderlyn?

— Am fost prima care s-a întors, într-adevăr.

— Cum adică… Prima? Întrebă tăios.

— M-am întors imediat, explică doamna Vanderlyn. Apoi, am urcat la etaj şi am sunat-o pe cameristă. Am aşteptat, dar nu mai venea. Am sunat din nou. Apoi am ieşit pe palier. I-am auzit vocea şi am strigat-o. După ce mi-a terminat de periat părul, i-am zis că poate să plece; era foarte agitată şi a încâlcit părul în perie de vreo două ori. Exact când i-am zis să plece şi am închis uşa după ea, am văzut-o pe Lady Julia urcând scările. Mi-a spus că şi ea a coborât să-şi ia o carte. Ciudat, nu credeţi?

După ce termină povestea, doamna Vanderlyn îi zâmbi larg, ca o felină. Hercule Poirot înţelese că doamna Vanderlyn nu o înghite pe Lady Julia Carrington.

— Cum spuneţi dumneavoastră, madame. Dar spuneţi-mi altceva, aţi auzit-o pe camerista dumneavoastră ţipând?

— Desigur, am auzit ceva.

— Aţi întrebat-o?

— Da. Mi-a spus că i s-a părut că a văzut o siluetă în alb plutind în aer… Ce prostie!

— Ce purta Lady Carrington noaptea trecută?

— Ah, credeţi, bănuiesc… Da, înţeleg. Purta o rochie albă, de seară. Dar, bineînţeles, asta explică totul. Leonie a văzut-o pe întuneric şi n-a distins decât o siluetă în alb. Fetele astea sunt atât de superstiţioase.

— O aveţi de mult de camerista dumneavoastră?
— Oh, nu, răspunse doamna Vanderlyn, cu mirare pe chip. Numai de vreo cinci luni.
— Aş vrea s-o văd imediat, madame, dacă îmi este permis.
Doamna Vanderlyn ridică din sprâncene.
— Oh, desigur, spuse ea cu oarecare răceală.
— Aş vrea s-o întreb câteva lucruri.
— Ah, da.
Iarăşi un licăr de amuzament.
Poirot se ridică şi se înclină.
— Madame, spuse el, aveţi întreaga mea admiraţie.
Pentru un moment, doamna Vanderlyn păru luată prin surprindere.
— Oh, domnule Poirot, foarte drăguţ din partea dumneavoastră, dar cărui fapt datorez complimentul?
— Dumneavoastră, madame, sunteţi atât de singură de sine, ştiţi să vă puneţi la adăpost cu măiestrie.
Doamna Vanderlyn râse oarecum nesigură.
— Acum stau şi mă gândesc dacă într-adevăr ar trebuie să iau asta drept un compliment.
Poirot replică:
— Este, poate, un avertisment… Viaţa nu trebuie tratată cu aroganţă.
Doamna Vanderlyn râse, mult mai stăpână pe sine. Apoi se ridică, întinzându-i o mână.
— Dragă domnule Poirot, vă urez mult succes. Vă mulţumesc pentru toate lucrurile încântătoare pe care mi le-aţi spus, şi ieşi.
Poirot mormăi pentru sine:
— Îmi urezi succes, zici? Ah, dar dumneata eşti foarte sigură că numai succes n-o să am! Da, într-adevăr, eşti foarte sigură. Şi asta, doamnă, mă enervează teribil.
Iritat, sună clopoţelul şi ceru s-o vadă pe mademoiselle Leonie.
Îşi plimbă ochii apreciativ asupra fetei, în timp ce păşea în încăpere, modestă şi rezervată în rochia neagră, cu părul

negru despărţit în cărare pe mijloc şi cu genele feciorelnic plecate.

— Intră, te rog, mademoiselle Leonie, îi spuse. Nu-ţi fie teamă.

Fata intră şi rămase, modestă, în picioare, în faţa lui.

— Ştii, continuă Poirot, cu un cu totul alt ton în voce, că îmi place să te privesc.

Leonie reacţionă imediat: îi aruncă o privire cu coada ochiului şi murmură dulce:

— Monsieur este foarte drăguţ.

— Spune şi dumneata, începe Poirot. Îl întreb pe domnul Carlile dacă eşti frumoasă sau nu şi el îmi spune că nu ştie!

Leonie îşi ridică bărbia în semn de dispreţ.

— Creatura aceea!

— Exact asta aş fi spus şi eu.

— Nu cred că omul acela s-a uitat în viaţa lui la o femeie.

— Probabil că nu. Păcat. A pierdut multe. Dar sunt alţii în această casă care apreciază mult mai mult ceea ce văd, nu am dreptate?

— Vai, dar nu înţeleg unde bate monsieur.

— Oh, ba da, mademoiselle Leonie, ştii foarte bine unde bat. Frumoasă istoria aceea cu fantoma pe care o împărtăşeai azi-noapte! De îndată ce am auzit că stăteai pe scări cu mâinile de cap, am ştiut că nu putea fi vorba de nici o fantomă. Când o femeie este speriată, duce mâinile la inimă sau îşi acoperă gura ca să înăbuşe un ţipăt, dar dacă îşi duce mâinile la păr, înseamnă cu totul altceva. Înseamnă că părul ei a fost ciufulit şi că încearcă în grabă să-l pună la loc cum era! Iar acum, mademoiselle, adevărul, te rog. De ce ai ţipat azi-noapte pe scări?

— Dar, monsieur, este adevărat ce am zis, chiar am văzut o siluetă în alb…

— Mademoiselle, nu-mi insulta inteligenţa. Povestea aceea poate că e destul de bună pentru domnul Carlile, dar, te asigur, nu şi pentru Hercule Poirot. Adevărul este că te

sărutai cu cineva, nu-i aşa? Şi, aş putea ghici, dacă vrei, că acel cineva era Reggie Carrington.

Leonie, netulburată, se uita printre gene la Poirot.

— Eh bien, până la urmă, ce contează un sărut? Întrebă ea.

— Da, într-adevăr, ce contează? Replică Poirot, galant.

— Vedeţi dumneavoastră, domnul a venit pe furiş, pe la spate şi m-a prins de după talie şi… Evident, am ţipat. Dacă aş fi ştiut, n-aş mai fi ţipat, fireşte.

— Fireşte, fu de acord Poirot.

— Dar s-a furişat ca o pisică. Apoi, s-a deschis uşa de la birou şi iată-l şi pe monsieur le secrétaire şi domnul s-a făcut nevăzut şi iată aşa, stăteam acolo ca o proastă. Şi, normal, a trebuit să spun ceva… Mai ales unui… Apoi răbufni pe franţuzeşte: un jeune homme comme ça, tellement comme il faut! 3

— Aşa că ai inventat o fantomă?

— Da, monsieur, a fost tot ce mi-a venit în cap în momentul acela. O siluetă înaltă, care pluteşte. Este ridicol, dar ce altceva puteam face?

— Nimic. Şi uite aşa se explică toate. Aveam dubii de la bun început.

Leonie îi aruncă o privire provocatoare.

— Monsieur este foarte inteligent şi foarte înţelegător.

— Şi cum nu am de gând să-ţi dau bătăi de cap cu afacerea asta, vrei să faci, în schimb, ceva pentru mine?

— Cu mare plăcere, monsieur.

— Ce ştii despre afacerile stăpânei dumitale?

Tânăra ridică din umeri.

— Nu foarte multe, monsieur. Bine, normal că am câteva idei.

— Care ar fi…?

— Păi, de pildă, nu-mi scapă faptul că prietenii doamnei sunt mai întotdeauna soldaţi, marinari sau piloţi. Şi mai are şi alt fel de prieteni – domni străini, care vin, în mare taină uneori, s-o vadă. Madame este foarte frumoasă, deşi am

senzaţia că nu pentru multă vreme. Bărbaţii tineri o găsesc foarte atrăgătoare. Câteodată, cred că îi povestesc doamnei puţin cam prea multe. Dar, cum spuneam, sunt doar câteva idei. Madame nu mi se confesează.

— Ce vrei dumneata să-mi spui este că madame se joacă de-a spionul?

— Exact, domnule!

— Cu alte cuvinte, nu mă poţi ajuta.

— Mă tem că nu, monsieur. V-aş ajuta, dacă aş şti cum.

— Spune-mi, stăpâna ta e în toane bune astăzi?

— Cu siguranţă, monsieur.

— S-a întâmplat ceva care a încântat-o?

— A fost în toane bune de când am venit aici.

— Da, Leonie, şi dacă tu nu ştii, atunci cine?

Tânăra răspunse, sigură pe ea:

— Da, monsieur. Nu am cum să mă înşel în această privinţă. Cunosc toate toanele doamnei. Azi, e în cele mai bune.

— Triumfătoare, ai zice?

— Monsieur, exact ăsta e cuvântul.

Poirot dădu din cap, ursuz.

— O chestie foarte greu de digerat pentru mine. Totuşi, simt că e inevitabil. Îţi mulţumesc, mademoiselle, asta a fost tot.

Leonie îi aruncă o privire cochetă.

— Eu vă mulţumesc, monsieur. Dacă îl voi întâlni pe monsieur pe scări, vă asigur că nu voi ţipa.

— Fata mea, spuse Poirot cu demnitate, am trecut de vârsta aceea. Ce am eu a face cu asemenea frivolităţi?

Dar Leonie ieşise deja, chicotind uşor.

Poirot păşea încet prin încăpere, când în sus, când în jos. Figura îi devenise gravă şi neliniştită.

— Şi acum, spuse el într-un târziu, Lady Julia. Mă întreb ce o să spună.

Lady Julia intră în cameră cu ea un aer liniştit, de autosuficienţă. Înclină din cap cu graţie, acceptând scaunul

pe care îl trase Poirot pentru ea; vocea îi era cultivată, în tonuri joase.
— Lordul Mayfield îmi spune că vreţi să îmi puneţi câteva întrebări?
— Da, madame. Vreau să vorbim despre noaptea trecută.
— Ce anume despre noaptea trecută?
— Ce s-a întâmplat după ce aţi terminat jocul de bridge?
— Soţul meu a considerat că era prea târziu să mai începem încă unul. Am plecat la culcare.
— Şi apoi?
— Am adormit.
— Atât?
— Da. Mi-e teamă că nu vă pot spune nimic care să fie de folos. Când a avut loc – ezită – acest jaf?
— Imediat după ce aţi plecat la culcare.
— Înţeleg. Şi ce lipseşte, mai exact?
— Nişte documente personale, madame.
— Importante?
— Foarte importante.
Lady Julia se încruntă uşor, apoi spuse:
— Erau… De valoare?
— Da, madame, valorează foarte mulţi bani.
— Înţeleg.
— Urmă o pauză, apoi Poirot continuă:
— Ce-mi puteţi spune despre carte, madame?
— Carte?
Îşi ridică ochii miraţi spre el.
— Da, am înţeles de la doamna Vanderlyn că la puţin timp după ce dumneavoastră, doamnele, v-aţi restras spre dormitoare, dumneavoastră aţi coborât din nou să luaţi o carte.
— Da, desigur, aşa am făcut.
— Astfel că, în fapt, după ce aţi urcat la etaj, nu v-aţi dus direct la culcare. V-aţi întors în salon?
— Da, este adevărat. Uitasem.
— Cât timp eraţi în salon, aţi auzit pe cineva ţipând?

— Nu… Da… Nu cred.

— Madame, nu se poate să nu-l fi auzit din salon.

Lady Julia îşi dădu brusc capul pe spate, susţinând cu tărie:

— N-am auzit nimic.

Poirot ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic.

Tăcerea deveni incomodă. Lady Julia întrebă deodată:

— Ce se face în privinţa aceasta?

— Ce se face? În care privinţă, madame?

— Ce se face în privinţa jafului. Cu siguranţă, poliţia întreprinde ceva.

Poirot scutură din cap.

— Poliţia n-a fost chemată. Eu răspund de anchetă.

Ea se uită intens la el; trăsăturile feţei se ascuţiseră şi muşchii i se încordară. Ochii ei, întunecaţi şi cercetători, căutau să străpungă indiferenţa pe care o afişa Poirot.

În cele din urmă, fu nevoită să-i coboare.

— Nu-mi puteţi spune ce se face?

— Vă pot asigura, madame, că nu voi lăsa nici o piatră neîntoarsă.

— Să prindeţi hoţul… Sau… Să recuperaţi documentele?

— Recuperarea documentelor este cel mai impotant lucru, madame.

Atitudinea ei se schimbă, devenind plictisită, nerăbdătoare.

— Mda, rosti ea indiferentă. Bănuiesc că da. După încă o pauză: Mai doriţi ceva, domnule Poirot?

— Nu, madame, nu vă mai reţin.

— Mulţumesc.

Îi deschise uşa şi ea ieşi, fără să-i arunce măcar o privire.

Poirot se întoarse spre şemineu şi începu să rearanjeze, cu mare grijă, ornamentele de pe poliţă. Aşa îl găsi lordul Mayfield, care intră în cameră prin uşa glisantă de sticlă.

— Ei? Întrebă el.

— Stăm bine, cred. Evenimentele se conturează aşa cum se cuvine.

Lordul Mayfield spuse uitându-se ţintă la el:

— Sunteţi satisfăcut?

— Nu, nu sunt satisfăcut, dar sunt mulţumit.

— Zău, domnule Poirot, dacă vă înţeleg.

— Nu sunt un şarlatan, aşa cum credeţi.

— N-am spus asta niciodată.

— Nu, dar aţi gândit-o! Nu contează. Nu mă simt insultat. Câteodată e necesar să joc un anumit rol.

Lordul Mayfield se uită la el cu neîncredere. Hercule Poirot era un om pe care nu-l înţelegea. Voia să-l dispreţuiască, dar ceva îl avertiza că acest omuleţ caraghios nu era aşa de încurcă-lume pe cât părea. Charles McLaughlin fusese întotdeauna capabil să recunoască valoarea atunci când o întâlnea.

— Ei bine, spuse el, suntem în mâinile dumneavoastră. Ce credeţi că ar trebui să facem în continuare?

— Puteţi să scăpaţi de musafiri?

— Cred că… Se poate aranja. Le-aş putea spune că trebuie să plec la Londra să rezolv problema asta. Cred că atunci s-ar oferi ei să plece.

— Foarte bine. Vă rog să încercaţi să aranjaţi aşa cum aţi spus.

Lordul Mayfield ezită.

— Doar nu credeţi…

— Sunt convins că aşa e cel mai bine.

Lordul ridică din umeri.

— Bine, dacă aşa consideraţi, zise şi ieşi.

Capitolul 8

Oaspeţii plecară după prânz. Doamna Vanderlyn şi doamna Macatta plecară cu trenul, iar soţii Carrington cu maşina personală. Poirot era în hol atunci când doamna Vanderlyn îşi luă rămas-bun de la gazda sa în cel mai fermecător mod.

— Regret teribil că a trebuit să ai parte de asemenea necaz şi nelinişte. Sper să se termine cu bine povestea asta.

N-am să suflu nici un cuvânt nimănui despre ce s-a întâmplat.

Îi strânse mâinile între ale ei şi plecă spre Rollsul care o aştepta să o ducă la gară. Doamna Macatta era deja în maşină. Ea îşi luă la revedere scurt şi fără sentimentalisme.

Dintr-odată, Leonie, care se aşezase în faţă, cu şoferul, se năpusti în hol.

— Trusa de toaletă a doamnei nu este în maşină, exclamă ea.

A fost căutată în grabă, peste tot. Într-un final, lordul Mayfield o descoperi dosită în umbra unui cufăr mare din lemn de stejar. Leonie scoase un mic strigăt de bucurie când luă frumoasa cutie de marochin verde şi o duse în grabă la maşină.

Doamna Vanderlyn se aplecă, din maşină, înspre lord.

— Lord Mayfield! Lord Mayfield! Îi înmână o scrisoare. Te superi? Pune, te rog, să fie dusă la poştă. Dacă o iau cu mine în oraş, cu siguranţă am să uit. Aşa stau scrisorile la mine în geantă, cu zilele.

Sir George Carrington se tot juca cu capacul ceasului, închizându-l şi deschizându-l nervos. Era obsedat de punctualitate.

— Sunt la limită cu timpul, şopti el. La limită. Dacă nu au grijă, o să piardă trenul…

Soţia lui îi răspunse iritată:

— Oh, termină odată, George. Până la urmă, e trenul lor, nu al nostru!

El îi aruncă o privire plină de reproş.

Rollsul plecă.

Reggie apăru în faţa casei, în maşina familiei, un Morris.

— Totul e pregătit, tată, spuse el.

Servitorii începură să aducă bagajele familiei Carrington. Reggie supraveghea încărcarea lor pe strapontină. Poirot ieşi şi el din casă să urmărească operaţiunea.

Dintr-odată simţi o mână pe braţul lui. Lady Julia îi şoptea agitată:

— Domnule Poirot, trebuie să vă vorbesc – acum.

Poirot se lăsă condus de mâna ei insistentă. Lady Julia îl trase într-o cămăruţă de zi şi închise uşa după ei. Se apropie de el.

— Este adevărat ce mi-aţi spus – că pentru lordul Mayfield cel mai important este să recupereze documentele?

Poirot o privi curios.

— Cât se poate de adevărat, madame.

— Dacă… Dacă aceste documente vă vor fi înapoiate, veţi lua măsuri să ajungă la lordul Mayfield, fără alte întrebări?

— Nu sunt sigur că înţeleg.

— Trebuie! Sunt sigură că mă înţelegeţi! Ce încerc să sugerez e că… Că hoţul ar trebui să rămână anonim dacă documentele vor fi înapoiate.

— Cât de curând se va întâmpla asta, madame?

— Cu siguranţă, în mai puţin de douăsprezece ore.

— Puteţi promite asta?

— Pot promite.

Cum Poirot nu răspundea, ea repetă insistent:

— Îmi puteţi garanta că nu se va face nici un fel de tam-tam?

Poirot îi răspunse cât de galant putu:

— Da, madame, garantez.

— Atunci totul se poate aranja.

Doamna ieşi repede din încăpere. O clipă mai târziu, Poirot auzi maşina îndepărtându-se.

Traversă culoarul şi o luă înspre birou. Lordul Mayfield era acolo. Îşi ridică privirea când Poirot intră în cameră.

— Ei bine?

Poirot îşi întinse mâinile.

— Cazul s-a încheiat, Lord Mayfield.

— Poftim?

Poirot îi repetă cuvânt cu cuvânt scena petrecută între el şi Lady Julia.

Lordul Mayfield se uită la el stupefiat.

— Ce înseamnă asta? Nu înţeleg!

— Dar e cât se poate de clar, nu credeţi? Lady Julia ştie cine a luat planurile.

— Vreţi să spuneţi că ea le-a luat?

— Evident că nu. Poate că Lady Julia e o mare amatoare de jocuri de noroc, dar, cu siguranţă, nu este o hoaţă. Însă, dacă se oferă să le înapoieze, înseamnă că planurile au fost furate fie de soţ, fie de fiu. Sir Carrington era pe terasă, cu domnia voastră. Nu mai rămâne decât fiul. Cred că acum pot reconstitui cele petrecute noaptea trecută cu destulă precizie. Azi-noapte, Lady Julia s-a dus în camera fiului ei şi nu a găsit pe nimeni. A coborât şi l-a căutat la parter, dar nu l-a găsit. Dimineaţă, aude despre furt şi de asemenea află că fiul ei a declarat că s-a dus în camera lui şi că n-a părăsit-o până dimineaţă. Ştie că fiul ei este slab de caracter şi că are mare nevoie de bani. A observat că e cât se poate de amorezat de doamna Vanderlyn. Pentru ea, totul este foarte clar. Doamna Vanderlyn l-a convins pe Reggie să fure planurile. Însă Lady Julia insistă să nu-şi lase rolul nejucat. Vrea să-l încolţească pe Reggie, să ia planurile şi să le înapoieze.

— Dar e imposibil, totul este imposibil! Strigă lordul Mayfield.

— Da, este imposibil, dar Lady Julia nu ştie asta. Nu ştie că eu, Hercule Poirot, ştiu că Reggie Carrington nu fura nici un plan noaptea trecută, ci, dimpotrivă, îi făcea curte cameristei franţuzoaice a doamnei Vanderlyn.

— Întreaga afacere e ca o perdea de fum!

— Exact.

— Iar cazul nu este deloc închis.

— Ba da, este închis. Eu, Hercule Poirot, ştiu adevărul. Nu mă credeţi? Nu m-aţi crezut nici ieri când am spus că ştiu unde sunt planurile. Dar ştiam. Sunt aproape.

— Unde?

— Erau în buzunarul domniei voastre, milord.

Urmă o pauză, apoi lordul replică:

— Vă daţi seama ce spuneţi, domnule Poirot?

— Da, îmi dau seama. Ştiu că vorbesc cu un om foarte inteligent. De la bun început n-am putut să-mi scot din cap faptul că dumneavoastră, care sunteţi cunoscut drept miop, eraţi aşa de sigur că aţi văzut o siluetă ieşind din casă. Voiaţi ca soluţia aceea – soluţia cea mai comodă – să fie acceptată. Dar de ce? Mai târziu, i-am eliminat pe toţi ceilalţi. Doamna Vanderlyn era sus, Sir George era cu dumneavoastră, pe terasă, Reggie Carrington era cu franţuzoaica pe scări, doamna Macatta era în camera ei, fără dubii. (Dormitorul ei este lângă cel al menajerei, şi doamna Macatta sforăie!) Lady Julia este evident că îşi bănuieşte fiul. Aşa că nu rămân decât două posibilităţi. Fie Carlile n-a pus documentele pe birou, ci în buzunarul propriu (şi varianta asta nu e tocmai rezonabilă, pentru că, aşa cum dumneavoastră aţi subliniat, putea să facă oricând copii după ele), fie… Fie planurile erau acolo, pe birou, când aţi intrat şi aţi mers spre masa de scris şi singurul loc unde puteau dispărea era în buzunarul domniei voastre. În acel moment, totul era clar. Insistenţa dumneavoastră că aţi văzut pe cineva, insistenţa asupra nevinovăţiei lui Carlile, aversiunea faţă de aducerea mea aici. Un singur lucru mă intriga totuşi: motivul! Sunteţi, sunt convins de asta, un bărbat integru. Asta mi-aţi dovedit-o prin dorinţa de a nu lăsa un nevinovat să devină suspect. Era la fel de evident că furtul planurilor ar fi putut să vă influenţeze cariera în mod nefavorabil. Şi atunci, care era motivul acestui jaf complet nerezonabil? Şi în momentul acela, am avut răspunsul. Criza prin care a trecut cariera dumneavoastră acum câţiva ani, asigurările pe care le dădea prim-ministrul că nu aţi avut nici un fel de relaţii cu puterea politică în chestiune: să presupunem că acest fapt nu este adevărat sută la sută, că există undeva o urmă – poate o scrisoare – dovedind că, în realitate, aţi făcut ceea ce aţi negat public. O asemenea dezminţire era necesară în interesul politicilor publice. Dar mă îndoiesc că omul de pe stradă ar fi înţeles. S-ar fi putut

ca atunci când v-ar fi fost conferită puterea supremă, un ecou stupid din trecut să fi stricat totul.

Bănuiesc că scrisoarea a fost păstrată de guvernul unei anumite ţări şi că acel guvern v-a oferit un târg: scrisoarea în schimbul planurilor noului bombardier. Unii ar fi refuzat. Dumneavoastră, în schimb – nu, n-aţi refuzat! Aţi spus da. Doamna Vanderlyn a fost agentul trimis pentru asta. A venit aici cu scopul de a face schimbul. V-aţi dat de gol când aţi admis că nu aveaţi nici un plan clar pentru a o prinde în capcană. Această mărturisire m-a făcut să văd cât de slab era motivul de a o invita aici.

Aţi pus la cale jaful. Aţi pretins că aţi văzut pe cineva pe terasă – astfel, l-aţi exonerat pe Carlile de orice suspiciune. Chiar dacă el n-ar fi părăsit biroul, masa de scris era atât de aproape de fereastră, încât hoţul ar fi putut lua planurile în timp ce Carlile era cu spatele, fiind ocupat cu seiful. V-aţi dus la birou, aţi luat planurile şi le-aţi ţinut asupra dumneavoastră până în momentul, stabilit în prealabil, când le-aţi strecurat în trusa de toaletă a doamnei Vanderlyn. În schimb, ea v-a returnat scrisoarea fatală, deghizată într-o scrisoare de-ale ei, nedusă încă la poştă.

Poirot se opri.

Lordul Mayfield îi spuse:

— Ştiţi totul, domnule Poirot. Cred că mă consideraţi un ticălos de nedescris.

Poirot făcu un gest rapid.

— Nu, nu, Lord Mayfield. Exact cum am spus, cred că sunteţi un om foarte inteligent. Mi-am dat seama brusc, azi-noapte, după discuţia noastră. Sunteţi un inginer de prim rang. Am convingerea că există mici modificări în specificaţiile tehnice ale bombardierului, atât de subtil şi abil plasate, încât le va fi foarte greu să-şi dea seama de ce maşinăria nu funcţionează cu succesul pe care şi-l doresc. O anumită putere a lumii va descoperi că acest tip de bombardier este un eşec… Va fi o mare dezamăgire pentru ei, sunt sigur…

Iarăşi, tăcere între cei doi; apoi, lordul spuse:

— Sunteţi mult prea inteligent, domnule Poirot. Vă cer să fiţi convins de un singur lucru. Cred în mine. Cred că sunt omul de care este nevoie să scot Anglia din criza pe care o prevăd. Dacă n-aş fi crezut cu tărie că sunt omul necesar ca să conducă această corabie, n-aş fi făcut ceea ce am făcut: m-am făcut frate cu dracul, să trec puntea asta – să mă salvez de la dezastru printr-o carte foarte bine jucată.

— Milord, îi spuse Poirot, dacă domnia voastră nu v-aţi fi făcut frate cu dracul, atunci n-aţi fi putut fi un om politic!

SFÂRŞIT

1 Cele două jocuri din care se compune o partidă de bridge sau de vist. (n.tr.)

2 Publicaţie de referinţă care conţine datele biografice ale unor personalităţi ale vremii, politicieni, stele de cinema, artişti etc. (n.tr.)

3 Un aşa tânăr, atât de cumsecade! (în lb. Franceză, în original)